

Παρεμβάσεις στην Εκπαίδευση

ΚΙ ΟΜΩΣ ΚΙΝΕΙΤΑΙ!

ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΛΛΟΣ ΔΡΟΜΟΣ! ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ

Στο τέλος της μοιάζει να οδηγείται(;) η διαπραγμάτευση για τη δεύτερη αξιολόγηση, καθώς κυβέρνηση και ΕΕ-ΔΝΤ προχωράνε με βάση τη συμφωνία της Μάλτας σε ένα νέο, σκληρό πακέτο αντιλαϊκών μέτρων από το 2018 όταν λήγει το πρόγραμμα του 3ου μνημονίου. Ουσιαστικά, ένα 4ο μνημόνιο...

Συγκεκριμένα, κυβέρνηση- ΕΕ-ΔΝΤ συμφωνήσαν πρωτογενή πλεονάσματα 3,5% για 6 ολόκληρα χρόνια το 2018-23. Το γεγονός ότι η περίοδος αυτή περιλαμβάνει όλη τη θητεία της επόμενης βουλής και ότι η ΝΔ σπεύδει να δηλώσει ότι θα υλοποιήσει τα συμφωνημένα, απλά θυμίζει το είδος της δημοκρατίας που φέρνουν τα μνημόνια και η επιτροπεία από την Τρόικα: που σημαίνει φορολογική επιδρομή και τσεκούρι σε μισθούς συντάξεις, δαπάνες για υγεία, παιδεία. **Θέλουν να αρπάξουν 1,8 δισ. το 2018 από τις συντάξεις, δηλαδή όσο το 1% του ΑΕΠ, με μειώσεις που κόβουν την προσωπική διαφορά και κατά 25% τις συντάξεις πάνω από 700 ευρώ. Θα μειώσουν το αφορολόγητο το 2020 με στόχο εισπράξεις ύψους 1% του ΑΕΠ, οδηγώντας ουσιαστικά σε 11 μισθούς και νέα μείωση συντάξεων. Το σκηνικό ολέθρου συμπληρώνουν οι ιδιωτικοποιήσεις, γιουρούσι στα κόκκινα δάνεια, γενίκευση της ελαστικής εργασίας και τα εμπόδια στη συνδικαλιστική δράση.**

Την εικόνα συμπληρώνει η ξεχασμένη είδηση ότι το φθινόπωρο έρχεται η 3η αξιολόγηση... Να μη λησμονηθεί ότι αυτές οι συμφωνίες προϋποθέτουν ότι θα εφαρμοστούν τα μέτρα που προβλέπουν τα μνημόνια που έχουν ήδη υπογραφεί.

Στην εκπαίδευση ζούμε υπό την απειλή μίας ακόμα «εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης» που ετοιμάζει η κυβέρνηση είτε με τη μορφή νομοσχεδίου που, κατά το έθιμο, θα έρθει όταν τα σχολεία θα είναι κλειστά, είτε με τη μορφή αλληπάλληλων μέτρων. Όποιος και αν είναι ο δρόμος, σε συνδυασμό με μπόλικη προπαγάνδα, καταλήγει στο φτηνό εξεταστικοκεντρικό σχολείο, της τυποποιημένης και αποσπασματικής γνώσης, των ελαστικά εργαζόμενων εκπαιδευτικών, του ελιτίστικου λυκείου για λίγους και της υποβαθμισμένης τεχνικής εκπαίδευσης με κέντρο τη μαθητεία-ελαστική εργασία. Το σχολείο δηλαδή που περιγράφουν ο ΟΟΣΑ και η ΕΕ στις προτάσεις για μια αναδιάρθρωση που θα δώσει γνώση, ανθρώπινο δυναμικό, αλλά και νέες αγορές για το κεφάλαιο, ώστε να αντιμετωπίσει την κρίση.

Μπροστά στο επερχόμενο **συνέδριο της ΟΛΜΕ**, επιχειρείται από τις δυνάμεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού, παλιού και νέου, μια αναδίπλωση του εκπαιδευτικού κινήματος. Στοιχεύουν στην ακύρωση της αντίθεσής μας στην πολιτική κυβέρνησης-ΕΕ-ΔΝΤ. Με τη συνεπικουρία του κομματικού συνδικαλισμού που απαξιώνει τη δυνατότητα του εκπαιδευτικού κινήματος να σφραγίσει τις εξελίξεις και καλεί σε παθητική στάση και εξαγωγή συμπερασμάτων με το μυαλό στις βουλευτικές εκλογές.

Βρισκόμαστε μπροστά σε ένα σκηνικό διπλού αδιεξόδου της κυρίαρχης πολιτικής. Το ένα μνημόνιο φέρνει το άλλο και οδηγούν την κοινωνία σε καταβύθιση και το σχολείο στις στοχεύσεις της αγοράς. Παράλληλα κανένα εφησυχασμό δεν επιτρέπουν οι απειλές που

φέρνουν ο ιμπεριαλισμός, ο πόλεμος, ο φασισμός και ο ρατσισμός.

Σε αυτό το σταυροδρόμι αξίζει να έρθουν ξανά στο προσκήνιο οι εμπειρίες από τους συλλογικούς αγώνες στην εκπαίδευση. Αν κάποιος μπόρεσε να απονομιμοποιήσει, να βάλει φραγμό, να προκαλέσει ρωγμή ή και να ανατρέψει πλευρές της μνημονιακής πολιτικής, αυτός ήταν το μαχόμενο εκπαιδευτικό κίνημα. Αυτό έδειξαν οι μάχες που έγιναν ενάντια στην αξιολόγηση και τη διαθεσιμότητα. Δεν ξεχνάμε ότι κάθε μέτρο που γίνεται ανεκτό, δύσκολα ξηλώνεται και πάει πίσω τις ζωές μας, όπως έγινε με το ωράριο, αυτό που θα ήταν αιχμή στην «απεργία που δεν έγινε» τέτοιες μέρες το 2013 με ευθύνη ΔΑΚΕ-ΣΥΝΕΚ-ΠΕΚ, αλλά και ΠΑΜΕ.

Το εκπαιδευτικό κίνημα μπορεί να απαντήσει μέσα από συλλογικές διαδικασίες, μορφές αποφασιστικής πάλης, το αναγκαίο πλαίσιο διεκδικήσεων όπως του 16ου και 17ου συνεδρίου της ΟΛΜΕ. Σε αυτό συμβάλλει η πρόταση για το ενιαίο 12χρονο δημόσιο και δωρεάν σχολείο για όλα τα παιδιά. Αυτό στηρίζουν οι πολιτικοί στόχοι απελευθέρωσης από χρέος, μνημόνια, ευρώ, ΕΕ, αντίθεσης σε ιμπεριαλισμό, ΝΑΤΟ, φασισμό και ρατσισμό.

Αυτός είναι ο δρόμος που όσο περπατήθηκε, έδωσε ελπίδες για μια καλύτερη ζωή, εκεί υπάρχουν οι όροι για μια πολιτική που θα βγάξει το λαό από το περιθώριο των εξελίξεων.

Σε πείσμα όσων μας θέλουν άβουλους και μοιραίους, διατρανώνουμε τη φωνή και την πεποίθησή μας πως «Κι Όμως Κινείται!»

<http://paremvasithess.wordpress.com/>
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- 2 Διορισμοί: Από το γαϊτανάκι των εξαγγελιών στη σύζηση για το σύστημα πρόσληψης
- 2 Διευθυντές των σχολείων: αιρετοί και ανακλητοί από το σύλλογο διδασκόντων!
- 2 Ο πρόεδρος της Β' ΕΛΜΕ απειλεί συναδέλφισσα!
- 3 Πρώτα εκτελείς, μετά βγαίνεις παραπονούμενος;
- 3 ΜΙΣΘΟΙ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ: ΛΕΦΤΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ!
- 3 Αιμοδοσία πράξη αλληλεγγύης προς το συνάδελφο και το συνάνθρωπο ή αιμοδοσία ανταποδοτικού χαρακτήρα;
- 4 Η ζωή ενός αναπληρωτή εκπαιδευτικού Ενισχυτικής Διδασκαλίας
- 4 «Ησσανος σημασίας» το μάθημα της Οικιακής Οικονομίας
- 4 ΞΕΝΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΙΚΟ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟ ΓΛΩΣΣΟΜΑΘΕΙΑΣ
- 5 ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ ΣΧΟΛΙΚΗΣ ΜΟΝΑΔΑΣ ΚΑΙ ΕΠΙΒΟΛΗ ΤΩΝ ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΜΑΝΑΤΖΜΕΝΤ
- 5 Ελαστική εργασία γιγαντώνεται...
- 6 Η ΜΑΘΗΤΕΙΑ δεν είναι ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΑΣΚΗΣΗ
- 6 ΜΑΘΗΤΕΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΤΑ ΕΠΑΛ
- 7 Θεματική Εβδομάδα: εμπαιγμοί και επικίνδυνες στοχεύσεις
- 7 ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΝΟΙΚΙΑΣΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΣΧΟΛΕΙΟ
- 8 Η ΟΛΜΕ στον αστερισμό του κυβερνητικού και κομματικού συνδικαλισμού!
- 8 ΠΑΜΕ... προς τα πού;
- 9 Η κρίση του συνδικαλιστικού κινήματος...
- 10 Από τον Πύργο της Βαβέλ...έφυγα νύχτα με το ΚΤΕΛ
- 10 «ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ»: ΟΥΤΕ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΕΣ, ΟΥΤΕ ΕΡΓΑΣΙΕΣ»
- 11 ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΟ ΛΥΚΕΙΟ, ΤΗΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΤΑΡΤΙΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΑΘΗΤΕΙΑ
- 11 Κι όμως οι πλειστηριασμοί σε αφορούν...
- 12 Η ΠΡΟΤΑΣΗ ΜΑΣ: Το σχολείο των αναγκών και των δικαιωμάτων μας
- 13 Η ανορθολογική βάση της άκρας Δεξιάς
- 13 Θεωρίες συνωμοσίας και μυστικοποίησης της πολιτικής
- 15 Μια καθηγήτρια στο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης
- 16 Κινηματογραφική λέσχη Γ ΕΛΜΕ-Θ Η εκπαίδευση στο... πανί
- 16 Μαθαίνοντας τα δικαιώματά μας... τραγουδώντας

**Συγκέντρωση
για την
Πρωτομαγιά
Καμάρα
ώρα 10.00 π.μ.**

Η φετινή Πρωτομαγιά έρχεται σε μια περίοδο που η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ προχωράει στο κλείσιμο της περιφέρειας 2ης αξιολόγησης με νέα σφαιραστικά μέτρα για τους εργαζόμενους και το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας με πρώτο αυτή τη φορά το ξεπούλημα της ΔΕΗ / ΑΔΜΗΕ. Την ίδια στιγμή τα σύννεφα του πολέμου των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών πυκνώνουν και απειλούν ευρύτερα την ανθρωπότητα.

Η ανεξάρτητη ταξική συγκέντρωση της Πρωτομαγιάς σηματοδοτεί την προσπάθεια ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος με Συντονισμό πρωτοβάθμιων σωματείων, συνελεύσεων γειτονιών, επιτροπών αγώνα, συσπειρώσεων εργαζόμενης νεολαίας και Φοιτητικών συλλόγων.

Η συγκέντρωση της Πρωτομαγιάς μπορεί και πρέπει να αποτελέσει μια μεγάλη ταξική απεργιακή απάντηση του μαχόμενου κινήματος, κόντρα στην τακτική υποταγής και απόλυτης ενσωμάτωσης που προωθεί ο αστικοποιημένος συνδικαλισμός των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ κ.α. για την ανατροπή της επίθεσης Κυβέρνησης - ΕΕ - ΔΝΤ.

Η εργατική 1η Μάη να γίνει σταθμός συσπείρωσης και αγώνα

Διορισμοί: Από το γαϊτανάκι των εξαγγελιών στη συζήτηση για το σύστημα πρόσληψης

Της Γιάννας Λαθήρα

Οι «μόνιμοι συμβασιούχοι» στο δημόσιο σχολείο συνεχώς αυξάνονται, οι ελαστικές σχέσεις εργασίας επεκτείνονται ως αποτέλεσμα των μηδενικών διορισμών τα τελευταία 6 χρόνια. Στόχος: η άρση μονιμότητας και η κατάργηση κάθε κεκτημένου εργασιακού δικαιώματος.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ ενέπαιξε την εκπαιδευτική κοινότητα με αλληπάλληλες υποσχέσεις για 20.000 διορισμούς εκπαιδευτικών. Τώρα ευθαρσώς ομολογεί πως «οι ισχύοντες δημοσιονομικοί περιορισμοί κα-

θιστούν αδύνατο το διορισμό μονίμων εκπαιδευτικών για το 2017-2019», αν και εξαγγέλλει νέο Ζετές πρόγραμμα διορισμών από το 2018-2020!

Ποιες είναι οι στοχεύσεις τους;

Εκτός από το προφανές, κερδίζουν χρόνο και χορταίνουν με ελπίδες το ρημαγμένο εκπαιδευτικό σώμα:

- Μετατοπίζει τη συζήτηση από τους αναγκαίους **ΤΩΡΑ** χιλιάδες **μόνιμους διορισμούς** στα κριτήρια αυτών.
- Καλλιεργεί **κλίμα αναμονής**, που αφοπλίζει τη δυσανεμία των ανθρώπων.

- Σπέρνει τον **εμφύλιο** μεταξύ αδιόριστων εκπ/κων, την ώρα που συρικνώνει δραματικά ακόμα και τις θέσεις για αναπληρωτές.
- Εναρμονίζεται πλήρως με τις δεσμεύσεις του 3ου Μνημονίου, για **εναλλαγή στην εργασία των ανέργων**.
- Με μοχλό την περίφημη «**αυτονομία της σχολικής μονάδας**» και την λεγόμενη «**αποκέντρωση**» άμεσα **εγκαινιάζεται ο νέος εργασιακός μεσαίωνας** με πιο βάρβαρες μορφές ελαστικής απασχόλησης (πεντάμηνα, κοινωφελής εργασία, voucher κλπ).
- Κατακερματίζει τα εργασιακά δικαιώματα και τις κατακτήσεις του εκπαιδευτικού κινήματος. **Με χτύπημα στην προϋπηρεσία και αξιολογικά κριτήρια που κάθε φορά θα αλλάζουν, επιδιώκει να ξεμπερδέει με την άτυπη επετηρίδα** που δημιουργήθηκε

τα τελευταία χρόνια, να σπάσει τη σχετική «μονιμότητα» στην αναπλήρωση.

- Απαξιώνει τις σπουδές και τα εργασιακά δικαιώματα των πτυχιών, συνδέοντας τα με το πιστοποιητικό διδακτικής- παιδαγωγικής επάρκειας, εισάγει τη λογική του προσοντολογίου, της αξιολόγησης και των «άξιων» εκπαιδευτικών. Ο προηγούμενος Υπουργός, δήλωνε, αφού οι Θεσμοί του το ξεκαθάρισαν ότι: **για να γίνουν διορισμοί στην εκπαίδευση πρέπει να γίνει αξιολόγηση και απολύσεις**.
- Θα χρησιμοποιηθεί ως «**ισχυρό χαρτί**» για την **προώθηση της αξιολόγησης των μόνιμων εκπαιδευτικών**.
- Νομομοποιεί την αντιλαϊκή πολιτική των μηδενικών διορισμών, ενσωματώνοντας σαν **ατομική αδυναμία** στον κάθε αδιόριστο ή αναπληρωτή γιατί δεν έχει καλό βαθμό

πτυχίου, δεν απέκτησε μεταπτυχιακό ή διδακτορικό, δεν συμμετείχε σε διαγωνισμό του ΑΣΕΠ κλπ.

- **Επιδιώκει δηλαδή, να αποδεχτούμε πως για την ανεργία φταίνε οι δεξιότητες των εργαζόμενων που είναι λειψές, και όχι η πολιτική επιλογή της κυβέρνησης - ΕΕ - ΔΝΤ.**
- **Θέλουν μια εργασία σκλαβιά, χωρίς δικαιώματα και την ανεργία ως πολιορκητικό κλοιό.** Αυτή η πολιτική επιλογή βρίσκει την τέλεια κάλυψή της πίσω από την δικαστική εξουσία και όσο θα συνεχίζεται η αντιεκπαιδευτική πολιτική της κυβέρνησης, θα συνθλίβονται τόσο το δικαίωμα στην αξιοπρεπή εργασία των ανέργων- αδιόριστων εκπαιδευτικών όσο και τα εργασιακά δικαιώματα των μόνιμων. Η αναμονή και οι τεχνητοί διαχωρισμοί τους δίνουν πολύτιμο πολιτικό χρόνο, **θα το επιτρέψουμε; Στα συλλογικά προβλήματα δε χωρούν ατομικές λύσεις, παρά μόνο συλλογικές διεκδικήσεις.**

Διευθυντές των σχολείων: αιρετοί και ανακλητοί από το σύλλογο διδασκόντων!

της Πόπης Σαραϊδάρη

Μετά την απόφαση του ΣτΕ για τον τρόπο επιλογής διευθυντών ως αντισυνταγματικού, γιατί η ψηφοφορία ήταν μυστική, το Υπουργείο παιδείας θα «συμμορφωθεί με την απόφαση», επαναφέροντας ένα αποδεδειγμένα διαβλητό σύ-

στημα επιλογής που ίσχυε όλα τα προηγούμενα χρόνια, το οποίο αναπαρήγαγε την ημετεροκρατία. Οι πρώτες δηλώσεις του υπουργού παιδείας αναφέρονται στην «προϋπηρεσία, τα αντικειμενικά προσόντα και τα πτυχία» και αναθέτει στο «Σύλλογο τις αυτοαξιολογήσεις της σχολικής μονάδας»!..

Είναι μύθος ότι ο τελευταίος τρόπος επιλογής έδινε τη δυνατότητα στο σύλλογο να επιλέγει ο ίδιος το Διευθυντή του. Απλά, προσέθετε με τη ψήφο του μόρια έως 33% (τα υπόλοιπα 67% καθορίζονταν από εκπαιδευτικά και διοικητικά προσόντα και την προϋπηρεσία) και δεν έφερε καμία ουσιαστική αλλαγή στη λειτουργία των σχολείων. Η μη εκχώρηση ουσιαστικών αρμοδιοτήτων στους συλλόγους διδασκόντων για όλα τα ζητήματα της σχολικής μονάδας και χωρίς την αποκλειστική ευθύνη της επιλογής των διευθυντών από

τους συλλόγους λειτούργησε απαγορευτικά σε πολλούς συναδέλφους να καταθέσουν υποψηφιότητες και έτσι παρέμεινε σε διευθυντικές θέσεις το σύνολο σχεδόν των προηγούμενων Διευθυντών.

Οι Αγωνιστικές Παρεμβάσεις συνεχίζουμε να καθορίζουμε τη δράση μας στη βάση των αιτημάτων του κλάδου για ουσιαστικές αρμοδιότητες στο σύλλογο διδασκόντων ενάντια στα «εντέλλεσθε» για την αυτοαξιολόγηση της προηγούμενης κυβέρνησης και την επίκληση της υποχρεωτικότητας για την εφαρμογή της θεματικής εβδομάδας και των δημιουργικών εργασιών από τη σημερινή!

Προωθούμε τις διεκδικήσεις μας:

- Η επιλογή των Διευθυντών των σχολείων να γίνεται αποκλειστικά από το σύλλογο διδασκόντων.
- Οι Διευθυντές να έχουν ρόλο συντονιστή στην υλοποίηση των αποφάσεων του συλλόγου με τη στήριξη όλων των μελών του και να είναι ανακλητοί.
- Κατάργηση της αυταρχικής ιεραρχικής δομής της διοίκ-

Ο πρόεδρος της Β' ΕΛΜΕ απειλεί συναδέλφισσα!

Συνάδελφος του κλάδου ΠΕ06 της Δ' ΕΛΜΕ και μέλος των Παρεμβάσεων υπερασπιζόμενη το ωράριο των καθηγητών, δέχθηκε την απαράδεκτη επίθεση του προέδρου της Β' ΕΛΜΕ. Η συνάδελφος πληροφόρησε τη Γ. Σ. της Δ' ΕΛΜΕ για τη θέση που διατύπωσε ο συγκεκριμένος εκπρόσωπος της ΔΑΚΕ στην ημερίδα των καθηγητών της Αγγλικής, ότι «οι καθηγητές πρέπει εθελοντικά να εργάζονται για να προετοιμάζουν τους μαθητές τους για το Κρατικό Πιστοποιητικό Γλωσσομάθειας». Ο πρόεδρος της Β' ΕΛΜΕ κυριολεκτικά ως μαινόμενος ταύρος εισέβαλε

στη Γενική Συνέλευση της Δ' ΕΛΜΕ, διέκοψε τη διαδικασία της Γ.Σ. και προσπάθησε να τρομοκρατήσει τη συνάδελφο και οποιονδήποτε άλλον αποκαλύπτει τις αντιεκπαιδευτικές θέσεις που εκφράζει και στόχο έχουν τα εργασιακά δικαιώματα.

Οι Αγωνιστικές Παρεμβάσεις Θεσσαλονίκης και άλλες παρατάξεις καταγγείλαμε ως ανεπίτρεπτο γεγονός για το ρόλο ενός προέδρου ΕΛΜΕ να διατυπώνει απόψεις που καμία σχέση δεν έχουν με τις θέσεις του κλάδου και να τρομοκρατεί συναδέλφους γιατί τόλμησαν να τις αμφισβητήσουν!

- Η επιλογή των περιφερειακών Διευθυντών.
- Κατάργηση όλου του αυταρχικού πλαισίου του καθηκοντολογίου που δίνει υπερεξουσίες στο Διευθυντή.
- Κατάργηση όλου του θεσμικού πλαισίου της αξιολόγησης σχολικών μονάδων και

- εκπαιδευτικών.
- Απόλυτη παιδαγωγική ελευθερία στους εκπαιδευτικούς και ουσιαστική ετήσια επιμόρφωσή τους.
- Απόλυτη παιδαγωγική ελευθερία στους εκπαιδευτικούς και ουσιαστική ετήσια επιμόρφωσή τους.

Πρώτα εκτελείς, μετά βγαίνεις παραπονούμενος;

Της Καμπακάκη Ελένης, φιλολόγου στο 2^ο ΓΕΛ Ωραιοκάστρου

Για άλλη μια φορά, κληθήκαμε συλλογικά και ατομικά, ως εκπαιδευτικοί, να αναρωτηθούμε τελικά, να απαντήσουμε με τη στάση μας ως προς το εργασιακό μας status.

Η αφορμή δόθηκε με την έγκληση να εφαρμόσουν οι σύλλογοι διδασκόντων τις διάσημες, πλέον, «καινοτόμες», «δημιουργικές εργασίες» στο Λύκειο και τη «Θεματική Βδομάδα» του Γυμνασίου. Πολλοί διείδαν τους κινδύνους που εγκυμονούσε η υλοποίηση αυτών των καινοτομιών και θέλησαν να αρνηθούν. Μετά τους συνεχόμενους εκβιασμούς και την αδράνεια της ΟΛΜΕ, βρέθηκαν αντιμέτωποι με το εξής: «Πώς θα αρνηθώ, όντας δημόσιος υπάλληλος; Κι αν υποστώ κυρώσεις;». Λογικές και αναμενόμενες σκέψεις.

Είμαστε δημόσιοι υπάλληλοι, πράγματι. Ωστόσο, όχι με την έννοια του γραφιά. Είμαστε, πρωτίστως, παιδαγωγοί και οργανικοί διανοούμενοι. Είναι ο ρόλος μας απλών εκτελεστών εντολών σαν στρατιώτες; Δε διδάσκουμε εμείς τον έλεγχο, την κριτική και την αμφισβήτηση, ειδικά όσων θέτουν σε κίνδυνο την εκπαίδευση; ! Αλίμονο, αν δεχόμασταν αβασάνιστα, ότι αποφασίζοταν ερήμην μας για εμάς.

«Μα είναι νόμος!» Και τα μνημόνια νόμος του κράτους είναι. Οφείλουμε, δηλαδή, να τα αποδεχτούμε αδιαμαρτύρητα; Άλλο αυτό, θα απαντήσει κάποιος. Όντως, υπάρχει διαφορά, καθώς η αντίσταση στα μνημόνια γίνεται μέσα από

συλλογικές διαδικασίες, όπως οι πορείες, οι διαδηλώσεις κτλ, όπου δεν εκτίθεται ατομικά και μεμονωμένα ο καθένας από μας. Είναι προφανώς πιο δύσκολο να αποφασίσεις να αντισταθείς, όταν αυτό θα σημαίνει να καταγραφεί ονομαστικά. Ας δούμε, όμως, κάποιες πραγματικές περιπτώσεις. Το 2013 επί επιστράτευσης 1300 περίπου εκπαιδευτικοί απήγγησαν με το φόβο της απόλυσης για την ενέργειά τους αυτή πάνω από το κεφάλι τους. Απολύθηκαν; Όχι. Το 2014 παρά το εντέλλεσθαι για την εφαρμογή της αυτοαξιολόγησης της σχολικής μονάδας, πολλοί συνάδελφοι αρνήθηκαν να μπουν σε ομάδες εργασίας. Απολύθηκαν; Όχι.

Ποιοι συνάδελφοι απολύθηκαν; Οι συνάδελφοί μας της τεχνικής εκπαίδευσης τον Ιούλιο του 2013. Είχαν υποπέσει σε κάποιο παράπτωμα; Όχι. Είχαν αξιολογηθεί αρνητικά; Όχι. Εκπαιδευτικοί που έκαναν την εργασία τους σύμφωνα με τις εντολές εφαρμόζοντας οδηγίες και νόμους.

Το ανησυχητικό είναι ότι, τελικά, οι συνάδελφοι στην πλειοψηφία τους πειθάρχησαν, παρά τη συνδικαλιστική κάλυψη που παρείχε η ΟΛΜΕ. Και είναι ανησυχητικό, διότι, πιθανόν, είμαστε εμποτισμένοι σε πολύ μεγάλο βαθμό από την κυρίαρχη στο καπιταλιστικό σύστημα λογική της ατομικής επιβίωσης και σωτηρίας μέσω της πειθήνιας συμμόρφωσης με τις άνωθεν εντολές. Αυτή η κυρίαρχη λογική φυσικά είναι πιο ενισχυμένη τώρα χάρη στο νεοφιλελεύθερο λόγο και την μνημονιακή πολιτική που υιοθέτησε και η κυβερνώσα «αριστερά» για το ξεπέρασμα της κρίσης του κεφαλαίου. Στο δικό μας **survivor μέσα στην μνημονιακή παιδεία των περικοπών έχουμε πειστεί ότι θα κερδίσουμε ασυλία και θα παραμείνουμε "στο παιχνίδι", αν υποταχθούμε**. Ακόμη, κι όταν αυτή η υποταγή στρώνει το δρόμο για τον επόμενο οδοστρωτήρα μέτρων, όπως έχουν δείξει τα τελευταία χρόνια. Μόνη λύση η ενδυνάμωση των σωματείων μας με την ενεργή συμμετοχή μας και την εγκα-

ΜΙΣΘΟΙ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ: ΛΕΦΤΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ!

Από το 2009 ως σήμερα το σύνολο της μισθολογικής δαπάνης στο Δημόσιο έπεσε από τα 24,5 δις ευρώ στα 15,8 δις.. Στην αρχή ήταν τα δώρα και τα επιδόματα. Ακολούθησαν περικοπές στο μισθό μέχρι που η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ- ANEL βρήκε νέους τρόπους υφαρπαγής: αύξηση εισφορών και μείωση αφορολόγητου. Συγκεκριμένα, από 1/6/2016 η κράτηση 6,67% για την κύρια σύνταξη θα υπολογίζεται επί του συνόλου

των ακαθάριστων αποδοχών, αυξάνεται η κράτηση κατά 0,5% για την επικουρική σύνταξη στο νέο υπερταμείο (πρώην Τ.Ε.Α.Δ.Υ., μέχρι τώρα Ε.Τ.Ε.Α.), αύξηση της «εισφοράς αλληλεγγύης» από 0,7% σε 2,2% για μισθούς από 12.000 € έως 20.000 €, δηλαδή για την διαφορά των 8.000 €. Μεγαλύτερη είναι για μισθούς άνω των 20.000 €. Θεσμοθετήθηκε σημαντική μείωση του αφορολόγητου. Επίσης, συνεχίζεται το απαράδεκτο φαινόμενο και στο Μισθολόγιο-2016 να γίνονται κρατήσεις για την Ασφάλιση, με βάση όσα παίρναμε το ...2011. Τέλος, η συμφωνία που θα προκύψει από τη νέα διαπραγμάτευση, οδηγεί σε

νέα μείωση αφορολόγητου και περικοπή της προσωπικής διαφοράς.

Μένει να απαντήσουμε στο ερώτημα: μέχρι πόσο είμαστε διατεθειμένοι να μας κόψουν, προκειμένου να αντιδράσουμε; **Γιατί, πράγματι, λεφτά υπάρχουν! Μόνο για την αποπληρωμή του χρέους, την τελευταία δεκαπενταετία, δόθηκε μισο τρις, ενώ τα κέρδη του κεφαλαίου αυξάνονται ενώ συνεχίζει να «δανείζεται» από το κράτος για να κάνει επενδύσεις.**(βλ. fraport)

Ελλάδα 2008-2013	ΜΙΑ ΧΩΡΑ - ΔΥΟ ΕΘΝΗ	judi.graphics
ΤΑ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΑ ΜΕ ΜΟΝΟΙΟ ΕΠΙΘΗΜΙΑ ΚΑΤΩ ΑΠΟ 750€ ΑΥΞΗΘΗΚΑΝ ΚΑΤΑ 451,3%	ΤΑ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΑ ΠΟΥ ΔΙΑΜΕΝΟΥΝ ΣΕ ΕΝΑ ΔΩΜΑΤΙΟ ΑΥΞΗΘΗΚΑΝ ΚΑΤΑ 41,3%	ΤΑ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΑ ΠΟΥ ΔΙΑΜΕΝΟΥΝ ΣΕ 40 τ.μ. ΑΥΞΗΘΗΚΑΝ ΚΑΤΑ 31,3%
ΤΑ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΑ ΜΕ ΜΕΝΤΗΡΙΑ ΘΕΡΜΑΝΣΗ ΜΕΙΩΘΗΚΑΝ ΚΑΤΑ 48,5%	ΤΑ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΘΕΡΜΑΝΣΗ ΑΥΞΗΘΗΚΑΝ ΚΑΤΑ 252,3%	Η ΜΕΣΗ ΜΗΝΙΑΙΑ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ ΘΕΡΜΑΝΣΗΣ ΜΕΙΩΘΗΚΕ ΚΑΤΑ 62,5%
ΟΙ ΑΝΕΡΓΟΙ ΑΥΞΗΘΗΚΑΝ ΚΑΤΑ 243%	ΤΟ ΠΛΟΥΣΙΟΤΕΡΟ 10% ΤΟΥ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΝΕΙ ΤΟ 56,1% ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ	

Αιμοδοσία πράξη αλληλεγγύης προς το συνάδελφο και το συνάνθρωπο ή αιμοδοσία ανταποδοτικού χαρακτήρα;

Της Πόπης Σαραϊδάρη

Τα ενημερωτικά αιμοδοσίας που φτάνουν στα σχολεία και ιδιαίτερα από τις ανακοινώσεις του συλλόγου αιμοδοτών «Μάθημα ζωής» αποκαλύπτουν ότι οι ΕΛΜΕ δε θα κάνουν πλέον τις αιμοδοσίες, ενώ αλλάζει και ο χαρακτήρας της αιμοδοσίας.

Τα άρθρα του καταστατικού του νεοϊδρυθέντος Συλλόγου αποδεικνύουν ότι η Τράπεζα Αίματος των ΕΛΜΕ που ανήκε σε όλους τους καθηγητές και εξέφραζε το πνεύμα αλληλεγγύης προς το συνάδελφο και το συνάνθρωπο, μεταβλήθηκε σε μια διαδικασία ανταποδοτικού χαρακτήρα. **Συγκεκριμένα :**
Άρθρο 4ο: «Η εγγραφή γίνεται μετά από Ιατρική εξέταση», «το τακτικό μέλος υποχρεωτικά δίνει αίμα τουλάχιστον μία φορά το χρόνο. Αν δε δώσει, το ΔΣ έχει το δικαίωμα να τον διαγράψει». **Άρθρο 5ο:** «όσοι δεν μπορούν να δώσουν αίμα για να είναι μέλη πρέπει να πιστοποιείται από γιατρό». **Άρθρο 11ο:**

Τα υποψήφια μέλη Δ.Σ., Ε.Ε. «ελέγχει η Εφορευτική επιτροπή και επιβεβαιώνει την ημερομηνία της τελευταίας αιμοδοσίας». **Άρθρο 21ο:** «Ο Πρόεδρος και ο Γενικός Γραμματέας ανταποκρίνονται στο αίτημα μέλους του Συλλόγου για αποστολή φιαλών αίματος ελέγχοντας το απόθεμα του συγκεκριμένου μέλους». **Άρθρο 22ο:** «Πόροι του Συλλόγου είναι οι συνδρομές» (5 Ευρώ), οι δωρεές και οι επιχορηγήσεις και από ιδιώτες.

Κανένας νόμος δεν απαιτούσε την ίδρυση Συλλόγου Αιμοδοτών Καθηγητών, όπως παραπλανητικά ενημέρωνε ο υπεύθυνος της αιμοδοσίας. Στον Εθνικό Οργανισμό Αιμοδοτών (ιδρύθηκε το 2014) αρκούσε να καταγραφούμε ως ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης και να δηλώσουμε τον υπεύθυνο αιμοδοσίας. Αυτό έκαναν όλες οι ΕΛΜΕ πανελλαδικά και η ΟΛΜΕ. Καμία ΕΛΜΕ δεν έδωσε την έγκρισή της για να προχωρήσει η ίδρυση Συλλόγου αιμοδοτών.

Σήμερα, παρά την αρχική ομόφωνη αντίδραση όλων των παρατάξεων σ' αυτές τις μεθοδεύσεις, μέλη της ΔΑΚΕ συμμετέχουν μαζί με μέλη της ΠΑΣΚ στη Διοίκηση του Συλλόγου αιμοδοτών, ενώ το ΠΑΜΕ συναινεί και τους νομιμοποιεί. Η επιλογή του ΠΑΜΕ αποτελεί συναλλαγή με ΔΑΚΕ και ΠΑΣΚ μετά τη συνεργασία τους στην Α ΕΛΜΕ στην επίθεση κατά του προέδρου της Ε' ΕΛΜΕ και των Παρεμβάσεων που ενορχήστρωσε η πρόεδρος της Α' ΕΛΜΕ πέρσι τον Ιούνη. Από τα 4 μέλη του ΔΣ του Συλλόγου που εκλέγονται ο Πρόεδρος και ο Γενικός Γραμματέας του Συλλόγου είναι μέλη του ΔΣ της Α' ΕΛΜΕ. Οι Παρεμβάσεις δεχόμαστε και σήμερα επίθεση από ΠΑΣΚ, ΔΑΚΕ και ΠΑΜΕ γιατί δεν αποδεχόμαστε τις άθλιες μεθοδεύσεις τους.

Ως Παρεμβάσεις έχουμε διατυπώσει έγκαιρα σε όλα τα Δ.Σ. των ΕΛΜΕ την αντίθεσή μας σε αυτή την εξέλιξη.

τάλειψη της λογικής της ανάθεσης, για να ξαναπιάσουμε το

νήμα των αγώνων για την εκπαίδευση που οραματιζόμαστε.

Αναζητάμε Αντιγόνες σε έναν κόσμο γεμάτο Κρέοντες.

Η ζωή ενός αναπληρωτή εκπαιδευτικού Ενισχυτικής Διδασκαλίας

Της Άννας Ηλιάδου

Όταν κάποιος αποφασίζει να γίνει εκπαιδευτικός και να αφιερωθεί στη διδασκαλία, αγνοεί τις επερχόμενες δυσκολίες.

Αναπόφευκτα, όμως, κάποια στιγμή αναρωτιέται αν άξιζε τον κόπο η όλη του προσπάθεια.

Οι διορισμοί είναι ένα μακρινό

όνειρο, καθώς έχουν παγώσει για χρόνια, το ΑΣΕΠ δεν ήταν αυτό που ήλπιζαν οι εμπνευστές του και, σε καμιά περίπτωση, δεν αποδείχτηκε δικαιότερο από την επετηρίδα. Έτσι, μετά από χρόνια αναμονής ή περιπλάνησης σε φροντιστήρια ή ιδιωτικά σχολεία, ή ακόμη και απασχόλησης σε εργασίες με διαφορετικό αντικείμενο, μια μέρα χτυπά το τηλέφωνο και σου ανακοινώνουν ότι είσαι η επόμενη του πίνακα και προσλαμβάνεσαι.

Παρενθετικά, για την αναρρίχηση σ' αυτόν τον περιβόητο πίνακα, κάποιοι «αποφασίζουν» να φύγουν από το σπίτι τους και να απομακρυνθούν από την οικογένειά τους, με κάθε κόστος. Στην πραγματικότητα, είναι εξαναγκασμός, καθώς, αν δεν

επιλέξεις μια απομακρυσμένη περιοχή, το πιθανότερο είναι να μείνεις πάλι άνεργος, χωρίς εισόδημα και χωρίς τα πολυπόθητα μόρια - που θα οδηγήσουν(;) σε μόνιμο διορισμό.

Επιστρέφοντας στο τηλεφώνημα, την αρχική χαρά διαδέχονται οι πρώτες επιφυλάξεις. Πού είναι αυτά τα χωριά που μου είπε; Ανοίγεις χάρτες, παίρνεις τηλέφωνα, ρωτάς δεξιά-αριστερά, μετράς χιλιομετρικές αποστάσεις.

Στην καλύτερη περίπτωση, τα σχολεία που τοποθετήθηκαν μπορεί να είναι από 50 ως και 100 χιλιόμετρα από το σπίτι σου (εντός της περιφέρειας που κατοικείς) και, βέβαια, σε ένα σχολείο την ημέρα. Γιατί, αν πρέπει να πας σε δύο σχολεία την ίδια μέρα, θα προλαβαίνεις; Έχεις αυτοκίνητο ή πρέπει να ψάξεις για τα δρομολόγια των λεωφορείων;

Αν έχεις αυτοκίνητο, πόσα θα είναι τα έξοδα για καύσιμα; Και

η ασφάλεια στον δρόμο; (η κατάσταση των επαρχιακών δρόμων δεν είναι και η καλύτερη).

Οι ώρες που απουσιάζεις από το σπίτι, στη δική μου περίπτωση 12 με 6, (11 με 7, αν δεν έχεις αυτοκίνητο), είναι ακριβώς οι ώρες που περιμένει το παιδί σου να το βοηθήσεις με τα μαθήματά του. Αναγκαστικά παραιτείσαι κι απ' αυτόν το ρόλο ή τον μεταθέτεις στα Σαββατοκύριακα.

Στο τέλος, αναρωτιέσαι αν μετά από τόσες θυσίες και περιπλανήσεις στην Ελληνική επαρχία, θα έχεις τουλάχιστον μια θέση και την επόμενη σχολική χρονιά. Θα ανέβεις κάποιες θέσεις στον πίνακα ή κάποιοι συνάδελφοι αποφάσισαν να κάνουν ακόμη μεγαλύτερες θυσίες;

Το μόνο που σου μένει τελικά, είναι η πίστη σου σε αυτό που αφιερώθηκες να κάνεις και αγαπάς, τη διδασκαλία και, κυρίως, τους μαθητές σου.

«Ήσσανος σημασίας» το μάθημα της Οικιακής Οικονομίας

Της Χριστιάνας Τσιάκαλου

Εκπαιδευτικός ΠΕ15-
Οικιακής Οικονομίας

Ο κλάδος της Οικιακής Οικονομίας βίωσε φέτος, όπως και πολλοί άλλοι, την αδικία της μνημονιακής εκπαιδευτικής πολιτικής που στοχεύει στην ισοπέδωση του ελληνικού σχολείου, των εκπαιδευτικών και των επαγγελματιών μας δικαιωμάτων.

Αδικίες σχετιζόμενες με τις αναθέσεις, τις ανύπαρκτες σχε-

δόν προσλήψεις, τη μαγική εξαφάνιση των κενών και τη μείωση των διδακτικών ωρών του μαθήματος, γιατί θεωρείται από κάποιους, κυρίως του Υπουργείου, ως «ήσσανος σημασίας».

«Ήσσανος σημασίας», λοιπόν, οι παρεχόμενες από την Οικιακή Οικονομία γνώσεις; Γνώσεις για τη διατροφή (π.χ. αποτροπή ανορεξίας ή παχυσαρκίας), για το περιβάλλον (π.χ. διαχείριση φυσικών πόρων), για την αγωγή υγείας (π.χ. κανόνες υγιεινής), για την καταναλωτική/οι-

κονομική συμπεριφορά –σε μια περίοδο βαθιάς οικονομικής κρίσης που βιώνουμε ως χώρα- (π.χ. οικογενειακός προϋπολογισμός), για την οικογένεια και τα κοινωνικά προβλήματα (π.χ. θεσμός της οικογένειας) και πολλά ακόμα. Αντικείμενα, χαρακτηριστικά ως σημαντικής προτεραιότητας, σε συζήτηση στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων τον περασμένο Μάιο- άρα, ΜΕΙΖΟΝΟΣ σημασίας, κατέληξαν πλήρως απαξιωμένα.

Έτσι, το Υπουργείο δεν παρατύπησε μόνο δίνοντας ως β' ανάθεση το μάθημα σε διάφορους κλάδους χωρίς ανάλογη κατάρτιση και εξειδίκευση, το υποβάθμισε ακόμα περισσότερο με τις αλλαγές στα ωρολόγια προγράμματα. Καταργώντας το από τη Β' γυμνασίου, μείωσε το 1/3 των διδακτικών ωρών ενός κλάδου.

Ως συνέπεια αυτών, οι περισσότεροι εκπαιδευτικοί του κλάδου γυρνούν όλο το νομό της κάθε περιοχής προκειμένου να καλύψουν το ωράριό τους. Στην καλύτερη των περιπτώσεων, διατίθενται σε δύο μόνο σχολεία. Κάποιοι μπορεί να πηγαίνουν ακόμα και σε πέντε! Ίσως να

πηγαίνουν και σε δυο σχολεία την ίδια μέρα με αρκετή χιλιομετρική απόσταση μεταξύ τους. Αντιλαμβάνεται, βέβαια, ο καθηνας μας τι επιβάρυνση προκύπτει για τον εκπαιδευτικό σωματικά, ψυχολογικά και οικονομικά, αλλά και τι κίνδυνο διατρέχει όντας όλη μέρα στο δρόμο.

Η κατάσταση αυτή, λοιπόν, δεν μπορεί να συνεχιστεί. Οι εκπαιδευτικοί της Οικιακής Οικονομίας καθώς και όλων των κλάδων πρέπει να σταματήσουν να είναι τα εξιλαστήρια θύματα και η εύκολη λύση στην περικοπή δαπανών. Στο βωμό της λιτότητας θυσιάστηκαν ήδη πάρα πολλά...

ΞΕΝΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΙΚΟ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟ ΓΛΩΣΣΟΜΑΘΕΙΑΣ

Της Άννας Παπαευσταθίου

Η φετινή σχολική χρονιά ξεκίνησε για τους ξενόγλωσσους εκπαιδευτικούς του δημόσιου σχολείου με αλλαγές στον τρόπο αξιολόγησης των μαθητών του Γυμνασίου, οι οποίες, σύμφωνα με τους εμπνευστές τους, συνδέουν την ξενόγλωσση εκπαίδευση με την απόκτηση του Κρατικού Πιστοποιητικού Γλωσσομάθειας (ΚΠΓ). Η σύνδεση αυτή αποτελεί πάγιο αίτημα του κλάδου εδώ και χρόνια και σε αντίθεση με όσα ισχυ-

ρίζονται πανεπιστημιακοί και ιθύνοντες του ΙΕΠ, ουδέποτε στηρίχθηκε ουσιαστικά από το Υπουργείο Παιδείας. Αντίθετα τα μέτρα που πάρθηκαν, κυρίως τα τελευταία χρόνια των μνημονίων και της λιτότητας, υποβάθμισαν ακόμη περισσότερο την ξενόγλωσση εκπαίδευση που παρέχει το δημόσιο σχολείο. Αναφέρονται ενδεικτικά τα παρακάτω μέτρα:

- Απόφαση της Α. Διαμαντοπούλου που προϋποθέτει την ύπαρξη εκπαιδευτικού με οργανική θέση για τη διδασκαλία της δεύτερης ξένης γλώσσας στο Γυμνάσιο.
- Αιφνιδιαστική μείωση κατά μία ώρα των ωρών διδασκα-

λίας της αγγλικής γλώσσας στην Α' Γυμνασίου και της ξένης γλώσσας (Αγγλικά, Γαλλικά ή Γερμανικά) στην Α' Λυκείου.

- Απόφαση του υπουργού Παιδείας Ν. Φίλη για τη «Διδασκαλία Αγγλικής γλώσσας κατά επίπεδα γνώσεων στο Γυμνάσιο» στερεί από τα σχολεία με μονό αριθμό τμημάτων τη δυνατότητα να χωρίσουν όλους τους μαθητές τους σε επίπεδα ανάλογα με τη γλωσσομάθειά τους.
- Απόφαση του ίδιου υπουργού που μειώνει τις ώρες διδασκαλίας της αγγλικής γλώσσας στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση (από 2 σε 1 στις

Συνέχεια στη σελίδα 14

ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ ΣΧΟΛΙΚΗΣ ΜΟΝΑΔΑΣ ΚΑΙ ΕΠΙΒΟΛΗ ΤΩΝ ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΜΑΝΑΤΖΜΕΝΤ

...Η έννοια της αυτονομίας της σχολικής μονάδας αποτελεί βασική αρχή της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης.

(πόρισμα εθνικού διαλόγου)

Σύμφωνα με το 3ο μνημόνιο, η κυβέρνηση δεσμεύτηκε να υλοποιήσει την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση, με βάση τις εκθέσεις του ΟΟΣΑ. Τόσο αυτός και η Κομισιόν, καθώς και η Παγκόσμια Τράπεζα συνδέουν άμεσα τη σχολική αυτονομία με την επιβολή των αρχών του Νέου Δημόσιου Μάνατζμεντ στο πεδίο του δημόσιου σχολείου και του κοινωνικού κράτους ευρύτερα. Τι προβλέπει, λοιπόν, αυτό;

- Κατάτμηση των σχολικών συστημάτων σε επιμέρους επιχειρησιακές μονάδες, που ανταγωνίζονται μεταξύ τους

για την εγγραφή μαθητών και την άνοδο των μαθητικών επιδόσεων, προκειμένου να διατηρήσουν τη δημόσια χρηματοδότησή τους.

- Γονική επιλογή σχολείου συνυποδεδεμένη με ανταγωνιστική χρηματοδότηση
- Η διοίκηση και η χρηματοδότηση της εκπαίδευσης αποκεντρώνονται σε τοπικό επίπεδο, είτε στις περιφέρειες και στους δήμους ή μακριά από την τοπική αυτοδιοίκηση, απευθείας στα ίδια τα σχολεία και στα σχολικά συμβούλια που διοικούν τις σχολικές μονάδες (school governing bodies). Παράλληλα, τα σχολεία καλούνται να προσελκύσουν ιδιωτική χρηματοδότηση μέσω χορηγιών ή να ενισχύσουν τον ατομικό τους προϋπολογισμό διαμέ-

σου της εμπορευματοποίησης των δημόσιων υποδομών τους.

- Διευθυντής-μάντζερ του οποίου οι αποφάσεις έχουν ένα μόνο στόχο: να διασφαλίσει την επιβίωση του σχολείου.
- Ριζική αλλαγή στις εργασιακές σχέσεις των εκπαιδευτικών, καθώς μια σειρά ζητήματα, όπως τρόπος πρόσληψης, μισθός, πειθαρχικός έλεγχος, καθορίζονται σε επίπεδο σχολικής μονάδας ή δήμου και περιφέρειας,
- Διακριτό παιδαγωγικό προφίλ, έτσι ώστε να διασφαλίζεται η διαφοροποίηση και η καταναλωτική επιλογή των γονέων.

Έτσι, ήδη σε πολλές χώρες, η αυτονομία των σχολείων σε συνδυασμό με την αξιολόγηση, ανέδειξε την προσπάθεια των κρατών να μειώσουν το κόστος της εκπαίδευσης, μετατρέποντας το πεδίο της εκπαίδευσης σε χώρο κερδοφορίας και επιχειρηματικής εκμετάλλευσης, να τροποποιήσουν τους ιδεολογικούς προσανατολισμούς των σχολείων με βάση τις αρχές της επιχειρηματικότητας και να εκμηδενίσουν την ισχύ των εκπαιδευτικών και ως προς το περιεχόμενο της διδασκαλίας, αλλά και ως προς τα εργασιακά τους δικαιώματα, προ-

σανατολίζοντας ταυτόχρονα το μορφωτικό περιεχόμενο της εκπαίδευσης στις ανάγκες του καπιταλιστικού καταμερισμού της εργασίας.

Το παράδειγμα της Αγγλίας (academies)

Μετά την εφαρμογή του παραπάνω μοντέλου (από το 1998), χιλιάδες σχολεία οδηγήθηκαν σε κλεισμό, ενώ άλλα μετατράπηκαν σε Ακαδημίες. Αυτές είναι σχολεία ανεξάρτητα και αυτόνομα από τις τοπικές εκπαιδευτικές αρχές, έχουν τη δυνατότητα να τροποποιούν μερικώς το αναλυτικό τους πρόγραμμα και έχουν πλήρη ελευθερία στον τρόπο πρόσληψης και διαχείρισης του εκπαιδευτικού τους προσωπικού. Χρηματοδοτούνται απευθείας από το κράτος και διοικούνται από κάποιον εξωτερικό σπόνσορα που είναι συνήθως μια ιδιωτική εταιρεία, μια μη κυβερνητική οργάνωση, η εκκλησία ή κάποιο πανεπιστήμιο έπειτα από μια χρηματοδοτική συμφωνία μεταξύ κράτους και ιδιώτη (funding agreement) που περιλαμβάνει τους όρους της εκχώρησης του σχολείου. Σήμερα, το 50% των συνολικών δημόσιων δαπανών εκχωρείται σε εταιρείες του ιδιωτικού τομέα. Για παράδειγμα, η Harris

Federation ελέγχει 37 Ακαδημίες στην Αγγλία στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Ανήκει στο λόρδο (sic) Χάρις, που είναι έμπορος λιανικών πωλήσεων μοκετών και ιδιοκτήτης της εταιρείας Carpetright! Επίσης, συγκεκριμένοι επιχειρηματικοί φορείς δραστηριοποιούνται στο χώρο της εκπαίδευσης με ποικίλες και εναλλασσόμενες μορφές, ως διευθυντές σχολείων, σύμβουλοι εκπαιδευτικών αρχών και κυβερνήσεων, αξιολογητές και παραγωγοί εκπαιδευτικού υλικού.

Με άλλα λόγια αυτά που διακηρύττει η κυβέρνηση:

«Η εκπαίδευση κρατήθηκε από όλες τις κυβερνήσεις σε κατάσταση χρόνιας ανηλικιότητας και εξάρτησης τόσο ως προς τους οικονομικούς πόρους όσο και ως προς την καθοδήγηση από ένα συγκεντρωτικό μηχανισμό... η κεντρική μας στόχευση είναι η ενδυνάμωση και ενηλικίωση της εκπαίδευσης σε όλα τα πεδία και σε όλους τους συμμετέχοντες. Αυτονομία, ανάληψη της ευθύνης και λογοδοσία θα πρέπει να συγκροτούν το πνεύμα ενηλικίωσης και ενδυνάμωσης που θα διαπερνά τις μεταρρυθμίσεις από το σχολείο ως το πανεπιστήμιο από τα προγράμματα σπουδών έως τη διακυβέρνηση της εκπαίδευσης». (Εθνικός και Κοινωνικός Διάλογος για Παιδεία, 27-5-2016: 44)

Από τα «τετράδια μαρξισμού», τ.2

Η Ελαστική εργασία γιγαντώνεται...

Του Παναγιώτη Ξοπλίδη, αδιόριστου εκπαιδευτικού, εργαζόμενο στο εμπόριο.

Το εμπόριο, όπως και ο επισιτισμός, αποτελούν, ίσως, τους χειρότερους εργασιακούς κλάδους του 21ου αιώνα. Έχουν γίνει συνώνυμα της μαύρης εργασίας, της ελαστικότητας και της επισφάλειας. Σε αυτούς τους κλάδους, οι μέσοι μισθοί για τους εργαζομένους κυμαίνονται τουλάχιστον 30% κάτω από εκείνους στον υπόλοιπο ιδιωτικό και δημόσιο τομέα. Την ίδια στιγμή:

- Μόνο το 5% των εργαζομένων στο εμπόριο είναι σήμερα οργανωμένοι σε συνδικάτα.
- Η γραφειοκρατία των συνδικάτων και σε ιδιωτικό και σε

δημόσιο αρνείται να εγγράψει τους ελαστικά εργαζομένους στα σωματεία.

- Διασπών την τάξη σε μόνιμους και μη, με σύμβαση και μη κ.ο.κ.
- Ισχυροποιείται η εργοδοσία, μέσα από νομοθετικές ρυθμίσεις που καταργούν τις συλλογικές συμβάσεις και νομιμοποιούν την ελαστική εργασία.

Ανάπτυξη» και αναλωσιμότητα

Ο τομέας των υπηρεσιών συνολικά είναι ο μόνος που «αναπτύσσεται» ακόμα και σε εποχές κρίσης. Η καθημερινή εμπειρία εκείνων που βρίσκονται αντιμέτωποι με το πιο στυγνό πρόσωπο του σύγχρονου

καπιταλισμού είναι η ευελιξία και η αίσθηση της αναλωσιμότητας. Οι εργαζόμενοι στο εμπόριο συχνά καλούνται να πετύχουν ατομικούς ή ομαδικούς στόχους και αυτό καταλήγει σε κυνήγι κεφαλών που οδηγεί σε απολύσεις, αλλαγή θέσης ή καταστήματος και ποινές. Οι εργαζόμενοι αλλάζουν θέσεις και μαγαζιά ανάλογα με τις ανάγκες που υπάρχουν κάθε φορά, όλοι εκπαιδεύονται για όλες τις θέσεις, ώστε να καλύπτονται κάθε φορά οι ανάγκες της επιχείρησης. Αυτές οι πολυσχιδείς αλλαγές στην οργάνωση της εργασίας που εφαρμόστηκαν αρχικά πάνω στο σώμα των εμποροϋπαλλήλων συμπυκνώνονται σε ένα νέο καθεστώς που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως «έλεγχος στην

βάση της προσωρινότητας», με διακριτικό του τη μη σταθερή δουλειά σχεδόν για όλους.

Αυτό το καθεστώς πείθει πολλούς εργαζομένους ότι «δεν υπάρχει εναλλακτική», ότι τα σωματεία είναι κάτι κακό, ενώ κυριαρχεί μια βαθιά πολιτική αγανάκτηση. Οι χαμηλόμισθοι και επισφαλείς εργαζόμενοι αισθάνονται προδομένοι συνολικά από το πολιτικοοικονομικό σύστημα. Οι περισσότεροι προτιμούν ατομικούς δρόμους διαφυγής, καθώς βρίσκονται υπό την επίδραση αντικειμενικών πιέσεων οι οποίες κλονίζουν την εργασιακή ταυτότητα και το αίσθημα συλλογικοποίησης και αντίστασης.

Νέες μορφές οργάνωσης των εργαζομένων

Οι εργαζόμενοι σε αυτούς τους τομείς (τόσο σε εποχή ανάπτυξης, όσο και κρίσης) αν και πειραματόζωα εφαρμογής των νέων εργασιακών σχέσεων, έχουν δημιουργήσει μια ιδιότυπη συλλογικοποίηση- μια εν σπέρματι οργάνωση. Δημιουργούνται συλλογικότητες συσπείρωσης που παλεύουν από το να μην απολυθεί κάποιος εργαζόμενος ως το να αναδείξουν τη διασύνδεση των κάθε φορά κυβερνητικών επιλογών με τα συμφέροντα των εργοδοτών και του κεφαλαίου γενικά.

Το τελευταίο έχει το κράτος να το εκπροσωπεί. Οι εργαζόμενοι δεν έχουν τίποτε άλλο παρά τον οργανωμένο συλλογικό αγώνα.

Η ΜΑΘΗΤΕΙΑ δεν είναι ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΑΣΚΗΣΗ

Της Παναγιώτας Τσούγκα

Η Μαθητεία στην Ελλάδα εφαρμόζεται από τον ΟΑΕΔ. Κάθε χρόνο 9.000 με 10.000 μαθητές 16 - 23 ετών, εκπαιδεύονται θεωρητικά και εργαστηριακά στην τάξη το απόγευμα, ενώ το πρωί εργάζονται σε επιχειρήσεις αμειβόμενοι με το 75% του κατώτατου ημερομισθίου!

Επί της ουσίας, **πολλοί μαθητές, κυρίως ανήλικοι**, που προέρχονται από οικογένειες με χαμηλό εισόδημα, που δεν έχουν καλές επιδόσεις και που

δεν μπορούν να τελειώσουν το Λύκειο, αναγκάζονται να δουλεύουν το πρωί, για να βοηθούν την οικογένειά τους, και μετά το απόγευμα κουρασμένοι προσπαθούν να παρακολουθήσουν τα εργαστηριακά - θεωρητικά μαθήματα της σχολής τους (!), για να πάρουν ένα πτυχίο Βοηθού μιας ειδικότητας και να αναζητήσουν μια θέση εργασίας, αν τη βρουν! Και φυσικά είναι ευάλωτοι στην εργασιακή εκμετάλλευση του εκάστοτε εργοδότη. Γιατί όλοι οι μαθητές να μην έχουν το δικαίωμα στη μάθηση μέχρι την ενηλικίωσή

τους χωρίς εργασία;

Η Μαθητεία του Υπουργείου Παιδείας βασίζεται στο δικό σύστημα εκπαίδευσης της Μαθητείας του ΟΑΕΔ, με τη διαφορά ότι την ευθύνη υλοποίησης την αναθέτει στα ΕΠΑΛ. Οι μαθητές - απόφοιτοι των ΕΠΑΛ θα πρέπει να είναι ηλικίας 18-24 ετών και άνεργοι. Θα εκπαιδεύονται θεωρητικά και εργαστηριακά στην τάξη 1 φορά την εβδομάδα (7 ώρες!), θα εργάζονται σε επιχειρήσεις 4 ημέρες την εβδομάδα (28 ώρες!) και θα πιστοποιούνται από τον ΕΟΠΠΕΠ!

Η Μαθητεία του Υπουργείου Παιδείας αποσκοπεί στην εκμετάλλευση και την εξοικείωση των αποφοίτων με τις ελαστικές μορφές εργασίας προς όφελος των επιχειρήσεων και της κάλυψης θέσεων στον Ιδιωτικό και Δημόσιο τομέα.

Από την άλλη πλευρά, με τον όρο Πρακτική Άσκηση νοείται το χρονικό διάστημα κατά τη διάρκεια του οποίου ο μαθη-

τεύομενος συνεχίζει την εκπαίδευσή του σε πραγματικό χώρο εργασίας, συνήθως σε αντικείμενο συναφές με αυτό των σπουδών του και τους προσωπικούς στόχους του. Είναι ένας τρόπος σύνδεσης της θεωρίας με την πράξη.

Τα προγράμματα Πρακτικής Άσκησης στην Ελλάδα εφαρμόζονται κυρίως στους φοιτητές των ΤΕΙ και των Πανεπιστημίων, ορίζονται από αυτούς τους φορείς και διαρκούν από 1 μήνα έως 6 μήνες. Το ύψος της αποζημίωσης των φοιτητών ορίζεται στο ποσοστό 75-80% επί του ημερομισθίου ανειδίκευτου εργάτη! Πρόκειται και εδώ για εκμετάλλευση των φοιτητών και κάλυψη θέσεων με φθινό εργατικό δυναμικό για ένα διάστημα!

Μετά το τέλος της Πρακτικής Άσκησης δεν ακολουθεί πιστοποίηση.

Πρόγραμμα Πρακτικής Άσκησης εφαρμόζονταν παλιότερα στα ΤΕΛ σε κάποιες ειδικότη-

τες. Οι μαθητές παρακολουθούσαν στην Β' τάξη 4 μέρες θεωρητικά και εργαστηριακά μαθήματα της ειδικότητάς τους στο σχολείο και 1 ημέρα επισκέπτονταν τον αντίστοιχο χώρο εργασίας, ενώ στη Γ' τάξη ήταν 3 μέρες στο σχολείο και 2 στην επιχείρηση, όπου εφαρμόζονταν τις αποκτηθείσες θεωρητικές και εργαστηριακές γνώσεις και δεξιότητες στην πράξη υπό την εποπτεία και καθοδήγηση του εκπαιδευτικού τους, που τους συνόδευε.

Το παραπάνω πρόγραμμα πρακτικής άσκησης θα μπορούσε να υιοθετηθεί από το Υπουργείο Παιδείας για το 4ο Μεταλυκειακό έτος. **Είναι το μοναδικό σύστημα που ο απόφοιτος μπορεί να γνωρίσει το χώρο της μελλοντικής του εργασίας, να εφαρμόσει τις γνώσεις του, να έχει την ευκαιρία να τις διορθώσει με τη βοήθεια του εξειδικευμένου εκπαιδευτικού και να αποκτήσει επαγγελματική εμπειρία χωρίς τον κίνδυνο της ανασφάλειας και εκμετάλλευσης από τον εκάστοτε εργοδότη.**

Η ΜΑΘΗΤΕΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΤΑ ΕΠΑΛ

✓ *Μαθητεία στα αφεντικά;*

✓ *Καθηγητές στην ανεργία;*

της Χρύσας Καπλανίδου

Το Υπουργείο Παιδείας με το ΦΕΚ /ΤΒ'3529/01-11-2016 και με τον Οδηγό Μαθητείας των ΕΠΑ.Λ θέτει σε λειτουργία το 4ο έτος μαθητείας.

Η συγκεκριμένη πολιτική εντάσσεται στα πλαίσια εφαρμογής των βασικών στρατηγικών κατευθύνσεων της Ε.Ε. και του Ο.Ο.Σ.Α. για τη σύνδεση της εκπαιδευτικής διαδικασίας με τις επιχειρήσεις και την αγορά εργασίας.

Εκτός από το γεγονός ότι είναι αδύνατο (ή αφελές) να θεωρείται ότι ο χώρος εργασίας μπορεί να υποκαταστήσει ή να συμπληρώσει το σχολείο, υλοποιώντας μέρος της εκπαιδευτικής διαδικασίας, πριν ακόμη

ολοκληρωθούν οι σπουδές και άρα, πριν ο μαθητής αποκτήσει ολοκληρωμένη γνώση για την ειδικότητα στην οποία εκπαιδεύεται, το 4ο έτος μαθητείας έχει πολλαπλές επιπτώσεις :

- Θα κρίνει σε βάθος χρόνου, ποιοι τομείς θα εξακολουθούν να υπάρχουν στα ΕΠΑ.Λ ανάλογα κάθε φορά με τις ανάγκες των τοπικών επιχειρήσεων και **όχι ανάλογα με τις ανάγκες και τα ενδιαφέροντα των ίδιων των μαθητών** και αυτών που προκύπτουν κάθε φορά από τις τεχνολογικές και επιστημονικές εξελίξεις.
- Θα επιφέρει νέες ανακατατάξεις στον τομέα της Επαγγελματικής Εκπαίδευσης με

συγχωνεύσεις, καταργήσεις ειδικοτήτων και την όξυνση του ανταγωνισμού μεταξύ των σχολικών μονάδων, μια και η μαθητεία θα λειτουργεί επιλεκτικά για ορισμένες ειδικότητες. Έτσι, επηρεάζεται άμεσα και δραματικά τόσο ο αριθμός των ειδικοτήτων που θα μπορούν να παρακολουθούν οι μαθητές, όσο και ο αριθμός των συναδέλφων εκπαιδευτικών ειδικότητας, ο οποίος νομοτελειακά θα μειωθεί. **Κατά συνέπεια, η παραπάνω πολιτική έρχεται να επηρεάσει καταλυτικά και τα εργασιακά δικαιώματα των εκπαιδευτικών του ΕΠΑ.Λ.**

- **Αλλάζει ο ρόλος του εκπαιδευτικού**, ο οποίος γίνεται επόπτης εργασίας, αφού καλείται να «επιβλέπει την τήρηση των όρων της σύμβασης που έχει υπογραφεί μεταξύ μαθητευόμενου, επιχείρησης...». Το Υπουργείο Παιδείας, αφού δημιούργησε πλεονάσματα εκπαιδευτικών με τη συρρίκνωση των τεχνολογικών ειδικοτήτων και την αναδιάρθρωση του ωρο-

λογίου προγράμματος σπουδών στη Β' τάξη του ΕΠΑ.Λ, τους ωθεί στη στελέχωση του μηχανισμού της μαθητείας, αλλάζοντας το ρόλο και την αποστολή του σχολείου και των εκπαιδευτικών. Όλα αυτά με εργαλεία το φόβο και τον καταναγκασμό.

- Μεθοδεύεται και **η αλλαγή των σχέσεων εργασίας** των εκπαιδευτικών, καθώς το σύστημα της Δία Βίου Μάθησης δεν απασχολεί εκπαιδευτικούς αλλά εκπαιδευτές ωρομισθίους, με ελαστικές σχέσεις εργασίας, όπως στα ΙΕΚ και στον ΟΑΕΔ. Ενδεικτικά, ο εκπαιδευτικός καλείται να καλύψει πληθώρα μαθητών, διάσπαρτων σε μια σειρά από επιχειρήσεις, για να θεωρηθεί ότι κάλυψε δύο ή τρεις ώρες του υποχρεωτικού του ωραρίου. Ωράρια, αργίες κλπ, θα θυμίζουν ένα ένδοξο παρελθόν και τα σχολεία θα μετατρέπονται σε τοπικά παραρτήματα του ΟΑΕΔ. Ανοίγει διάπλατα ο δρόμος για μετακινήσεις, μετατάξεις- ενώ η κινητικότητα γίνεται κεντρική επιλογή της κυβέρνησης.

- Δρομολογείται μεθοδευμένα η **αποδέσμευση της Επαγγελματικής Εκπαίδευσης από τη δομή της τυπικής Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης** και η ένταξή της στο μη τυπικό σύστημα εκπαίδευσης, δηλαδή σε ένα νέο ενιαίο σύστημα Επαγγελματικής Εκπαίδευσης και Κατάρτισης. Ήδη έχει ανατεθεί στον Υφυπουργό κ. Μπαξεβανάκη η διοικητική αρμοδιότητα της Επαγγελματικής Εκπαίδευσης μαζί με τη Δια Βίου Μάθηση.
- Ανοίγει διάπλατα ο δρόμος στους διάφορους «**εργολάβους πιστοποιήσεων**», οι οποίοι έναντι αμοιβής θα πιστοποιούν επαγγελματικά δικαιώματα εκτός εκπαιδευτικών δομών. Δεν πρέπει να ξεχάσουμε ότι το υπουργείο αφήνει άθικτο όλο το σύστημα κατάρτισης σχολών (ΟΑΕΔ, ιδιωτικές σχολές, ΙΕΚ).
- Οι μαθητευόμενοι, ως φτηνοί και ευέλικτοι εργαζόμενοι, θα καλύπτουν πάγιες θέσεις είτε στον υποστελεχωμένο δημόσιο τομέα είτε στον ιδιωτικό. Θα παίρνουν, δηλαδή, τη δουλειά των γονέων τους με τα μισά λεφτά.

Θεματική Εβδομάδα: εμπαιγμοί και επικίνδυνες στοχεύσεις

Της Γιάννας Λαθήρα

Ο εμπαιγμός:

Όταν η φτωχοποίηση των μαθητών μας, αυξάνεται ραγδαία, όταν «ευαγή ιδρύματα» όπως το «Νιάρχος», το «Λάτση» (του οποίου μέλος είναι ο κ. Γαβρόγλου), «καλύπτουν» με γεύματα την ανεπάρκεια σίτισης των παιδιών, όταν σχολεία και νοσοκομεία στενάζουν λόγω υποχρηματοδότησης, ισχυρίζονται πως η Θεματική Εβδομάδα θα προάγει την υγεία και την ευημερία των μαθητών!!!

Όταν οι ενόητες της Θεματικής Εβδομάδας περιλαμβάνονται κυρίως στα μαθήματα της Βιολογίας και της Οικιακής Οικονομίας, των οποίων οι ώρες μειώθηκαν και στο καταργηθέν μάθημα των Βιομαθητικών Δράσεων, ισχυρίζονται πως θα αναδιχθεί η σημασία τους μέσα από την Θ.Ε.

Όταν περιφρονούν τη δράση και τον προγραμματισμό των

Συλλόγων Διδασκόντων που ήδη υλοποιούν σχετικά προγράμματα.

Οι στοχεύσεις:

Η «χυλοποίηση» του αναλυτικού προγράμματος: συρρίκνωση του εκπαιδευτικού έργου, αποδιάρθρωση των γνωστικών αντικείμενων προς όφελος των πληροφοριών και των δεξιοτήτων, «διάνθιση» τους με το μερικό, το «ενδιαφέρον», μέσα από Θεματικές Εβδομάδες, μέρες αθλητισμού, αφιερώματα κλπ., όπου η συγκροτημένη και συστηματική διδασκαλία μετατρέπεται σε «προγράμματα».

Η εξοικονόμηση προσωπικού, η κινητικότητα- «ευελιξία» του προσωπικού: για να καλυφθούν τα κενά σε προσωπικό. Όλοι ή τουλάχιστον οι περισσότεροι, πρέπει να τα διδάσκουν όλα!

Νομιμοποίηση της «εισβολής» του Μ.Κ.Ο. στα προγράμματα και το περιεχόμενο του

σχολείου!

Εισαγωγή και κατοχύρωση της αξιολόγησης των σχολείων και των εκπαιδευτικών, όπως επιβεβαιώνει το πλαίσιο υλοποίησης της εγκυκλίου.

Προώθηση της «αυτονομίας» των σχολικών μονάδων, ως πρακτική απόσυρσης του κράτους από τη χρηματοδότηση των σχολείων: τα σχολεία πρέπει να αναζητήσουν πόρους και χορηγούς για την υλοποίηση της Θεματικής Εβδομάδας

Αποδοχή από τους μαθητές του ρόλου του παθητικού θεατή, κατακερματισμένων ταυτοτήτων σε έναν κατακερματισμένο, χαώδη κόσμο «που δεν αλλάζει».

Συσκότιση αιτιών των κοινωνικών φαινομένων και εμπέδωση κυρίαρχων αξιών.

Οι αντιδράσεις:

Με την κοινοποίηση της εγκυκλίου ΕΛΜΕ σε όλη τη χώρα, με πρωτοπόρα τη Γ'ΕΛΜΕ-Θ, με αποφάσεις Γ.Σ. και Δ.Σ. προσπαθούν να οργανώσουν τις αντιδράσεις και να καλύψουν συνδικαλιστικά τους συλλόγους διδασκόντων για τη μη εφαρμογή της. Οι αποφάσεις τους «ακουμπούν» στη

γενικευμένη δυσαρέσκεια και αντίδραση που εκδηλώνεται στη συντριπτική πλειοψηφία των συλλόγων. Σ' αυτή την προσπάθεια αντίδρασης και αντίστασης καθοριστική είναι η στάση και η δράση των Παρεμβάσεων.

Πολλοί σύλλογοι προχωρούν σε συλλογική άρνηση και παίρνουν αποφάσεις μη υλοποίησης. Επιστρατεύονται διευθυντές και σχολικοί συμβούλοι. Το προφίλ προοδευτισμού που επιχείρησαν καταρρέει από τον αυταρχικό τρόπο εφαρμογής της Θεματικής Εβδομάδας.

Σ' αυτή την κρίσιμη στιγμή, η ΟΛΜΕ (πλειοψηφία ΔΑΚΕ – ΣΥΝΕΚ στο ΔΣ) ψελλίζει μισόλογα περί μη σωστής προετοιμασίας και ανααιμικές ενστάσεις ως προς την υποχρεωτικότητα. Δεν αποκαλύπτει τις στοχεύσεις και το ρόλο της Θ.Ε., δε χαράζει γραμμή αντίδρασης και ανυπακοής, ενώ δίνει χρόνο στην κυβέρνηση να ασκήσει ανενόχλητη πιέσεις, αφήνει ακάλυπτους συναδέλφους και συλλόγους. Αιφνίδια «χείρα» συναίνεσης προσφέρει το ΠΑΜΕ. Από την άρνηση να συγκρουστεί για «μη σοβαρά ζητήματα», όπως υποστήριξε στην αρχή, στη συνέχεια βάζει πλάτη στην υλοποίηση της συγκεκριμένης πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ με την επικουρία δημάρχων και οργανώσεων γυναικών.

Η στάση ΔΑΚΕ, ΣΥΝΕΚ, ΠΑΜΕ ήταν καθοριστική για την υλοποίηση της Θ. Ε. Όχι τυχαία, αρνιόταν ακόμα και Γ.Σ. των ΕΛΜΕ, ώστε να υπάρξουν αποφάσεις αγώνα.

Τελικά, δρομολογήθηκε η υλοποίηση της Θ.Ε. όπως-όπως και για το «θεαθίνα». Η αντίδραση και η αντίσταση του κλάδου από τις ΕΛΜΕ δημιούργησε μια συλλογική συνείδηση, «υποψιασμένη» πια για τις στοχεύσεις της αντεκπαιδευτικής πολιτικής της κυβέρνησης, σημαντική παρακαταθήκη για τις επερχόμενες συγκρούσεις.

Οι Παρεμβάσεις αρνηθήκαμε να δώσουμε συγχωροχάρτι στην αντιλαϊκή πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ και να αποδεχτούμε ότι το μέλλον των παιδιών μας θα είναι ανάσες στις Θεματικές Εβδομάδες μέσα σε μια θάλασσα μορφωτικής πενίας. Δώσαμε τη μάχη, σηκώσαμε το γάντι της αντιπαράθεσης με την κυβέρνηση, όπως κάναμε. **Πατί για μας δεν είναι συνθηματολογία το ότι «ο μόνος δρόμος είναι αντίσταση και πάλη»**, αλλά μια πολύτιμη αλήθεια που βγαίνει από τους αγώνες των εκπαιδευτικών, τις μικρές και μεγάλες νίκες που έδωσαν αξία και υπόσταση στο κοινωνικό αγαθό της δημόσιας δωρεάν παιδείας που υπονομεύει η κυρίαρχη πολιτική.

ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΝΟΙΚΙΑΣΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Οι εκπαιδευτικοί μετατρέπονται σε εκπαιδευτές για την αγορά εργασίας!

Η μαθητεία:

- Είναι αναχρονιστική και φτηνή εκπαιδευτική διαδικασία.
- Προσφέρει σχεδόν δωρεάν εργασία (πρόγραμμα ΕΣΠΑ) στην εργοδοσία.
- Καλύπτει σε εποχές μεγάλης ανεργίας θέσεις εργαζομένων με μαθητευόμενους.
- Είναι πρόγραμμα διαχείρισης εργατικού δυναμικού και όχι εκπαίδευσης, γιατί δικαίωμα εγγραφής έχουν μόνο οι άνεργοι.

Οι σχολικές μονάδες αναλαμβάνουν ρόλο γραφείων ενοικί-

ασης εργαζομένων, αφού θα διαχειρίζονται το δυναμικό που οι επιχειρήσεις ή οι υπηρεσίες του Δημοσίου έχουν επιλέξει, από τον κατάλογο των αιτήσεων, όχι μόνο στα χαρτιά αλλά και με επιτόπιες επισκέψεις.

Παράλληλα:

Οι εκπαιδευτικοί (επόπτες) που θα συμμετέχουν σε αυτή δε θα επιτελούν εκπαιδευτικό έργο! Αντίθετα, θα αναλάβουν ρόλο επόπτη – ελεγκτή! Αυτή η αλλαγή ρόλου συνιστά μια ποιοτική – αντιδραστική τομή.

Συγκεκριμένα αναφέρεται στη παράγραφο 4.4.: «Ο εκπαιδευτικός επιβλέπει την τήρηση των όρων της σύμβασης που έχει υπογραφεί, μεταξύ εκπαιδευόμενου και επιχείρησης....».

Δηλαδή, εάν ο εργοδότης δεν τηρεί τους όρους της σύμβα-

σης, ο εκπαιδευτικός ελεγκτής – επόπτης, είναι υποχρεωμένος να συντάξει έκθεση που θα καταγγέλλει την επιχείρηση!

Μέσα σε συνθήκες πλήρους εργοδοτικής ασυδοσίας, εργασιακού μεσαίωνα, όπου έχει καταλυθεί κάθε έννοια εργασιακού δικαιώματος και στα όσα ελάχιστα έχουν απομείνει, ο δημόσιος έλεγχος (Επιθεώρηση Εργασίας) είναι ανύπαρκτος, ο εκπαιδευτικός επόπτης της μαθητείας θα αναλάβει αυτό το ρόλο!

Η παράγραφος 9.1 αναφέρει:

«Ορισμός έμπειρου στελέχους ως εκπαιδευτή στην επιχείρηση ο οποίος αναλαμβάνει την αποτελεσματική υλοποίηση των εκπαιδευτικών δραστηριοτήτων στην επιχείρηση.... πρέπει να έχει παρακολουθήσει επιμορφωτικό πρόγραμμα για την εφαρ-

μογή της μαθητείας»

Αν, δηλαδή, η επιχείρηση δεν αποσπάσει εργαζόμενο από την παραγωγή, για να ασχολείται με τη μαθητεία (!), ο εκπαιδευτικός είναι υποχρεωμένος να το καταγγείλει στους προϊσταμένους του. Μπορούμε να αντιληφθούμε ποια θα είναι η «τύχη» του συναδέλφου.

- Η Γ'ΕΛΜΕ – Θ. καταγγέλλει ως απαράδεκτη, υποκριτική και επικίνδυνη την ευθύνη αυτή που αναθέτει στους συναδέλφους το Υπουργείο Παιδείας!

• ΚΑΝΕΝΑΣ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΣ ΝΑ ΜΗ ΔΕΧΘΕΙ ΝΑ ΑΝΑΛΑΒΕΙ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΕΥΘΥΝΗ.

Το εργασιακό μέλλον των εκπαιδευτικών της Τεχνικής Επαγγελματικής Εκπαίδευσης

προβλέπεται ζοφερό. Το υπουργείο Παιδείας, αφού παίρνει όλα τα μέτρα συρρίκνωσης των ΕΠΑΛ, δημιουργεί μεγάλα πλεονάσματα εκπαιδευτικών και παρουσιάζει τη μαθητεία ως το μόνο δρόμο κάλυψης ωραρίου. Η μαθητεία θα καθορίσει σε μεγάλο βαθμό ποιοι τομείς θα επιβιώσουν σε βάθος χρόνου. Η κυβέρνηση το ξέρει και πολιτεύεται με το «διαίρει και βασίλευε», προκειμένου να επιβάλλει την πολιτική της, ενώ είναι ακόμα νωπές οι μνήμες της διαθεσιμότητας.

• Η ΜΑΘΗΤΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΗ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΠΛΕΥΡΑ ΚΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΤΑΡΤΗΘΕΙ

Ανακοίνωση της Γ'ΕΛΜΕ-Θ

Η ΟΛΜΕ στον αστερισμό του κυβερνητικού και κομματικού συνδικαλισμού!

Διαλύουν
ΠΑΙΔΕΙΑ - ΥΓΕΙΑ - ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΠΑΡΟΧΕΣ
Θα τους σταματήσουμε
με τα Σωματεια μας
με μαζικές συνελεύσεις
με ανυποχώρητους κοινούς αγώνες

ΠΕΜΠΤΗ 29 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
7.00 μ.μ., Άγαμα Βενιζέλου
συγκέντρωση-πορεία στην ΕΡΤ3
συναυλία

Μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους
Ανατρέπουμε την πολιτική κυβέρνησης - ΕΕ - ΔΝΤ

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΟ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΩΝ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ
ΕΛΜΕ, ΕΡΤ, ΣΥΛΛΟΓΟΙ Π.Ε., ΥΓΕΙΑ, ΟΤΑ, ΣΧΟΛ. ΦΥΛΑΚΕΣ

Του Χρήστου Ζαγανίδη

Ενόψει των εκλογών για το 18ο Συνέδριο της ΟΛΜΕ καλούμαστε να αποτιμήσουμε τη δράση της ΟΛΜΕ. Τι να κρίνουμε, όμως; Δράση δεν υπάρχει!

Συγκεκριμένα, την τελευταία διετία η ΟΛΜΕ:

- **Αρνήθηκε να συνεχίσει την αγωνιστική πορεία** ενός κλάδου που τα προηγούμενα χρόνια διαφοροποιήθηκε από τον αγώνα διαμαρτυρίας της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ. **Τότε ο κλάδος με πυξίδα τον ανυ-**

ποχώρητο αγώνα διαρκείας πέτυχε νίκες: σταμάτημα απολύσεων, επιστροφή των συναδέλφων της διαθεσιμότητας, μη νομιμοποίηση της αυτοαξιολόγησης - αξιολόγησης, κ.ά.,

- **Υιοθέτησε τη στάση διαμαρτυρίας της ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ.** Ενώ συγκάλεσε, έξι Γ.Σ. μπροστά σε ένα διαρκές μπράζ προώθησης μέτρων στην εκπαίδευση και στην κοινωνία, στις τέσσερις (Φεβρουάριος, Μάιος, Οκτώβριος

2016 και Φεβρουάριος 2017) δεν κατέθεσε κανένα σχέδιο αγώνα, καλώντας απλά σε επαγρύπνηση και προετοιμασία αγώνα! Στις υπόλοιπες δύο Γ.Σ. (Οκτώβριος 2015 και Γενάρης 2016) καταργώντας κάθε έννοια αυτοτέλειας της Ομοσπονδίας, πρότεινε διαμαρτυρίες τύπου ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ. Είναι χαρακτηριστικό ότι στις Γ.Σ. του Φεβρουαρίου 2016 αντέγραψε το περιεχόμενο, τις διεκδικήσεις και τις μορφές πάλης της ΑΔΕΔΥ και τις κατέθεσε ως εισήγηση της ΟΛΜΕ! Κι όταν το κίνημα έδειχνε να ξεπερνά την αίσθηση αναποτελεσματικότητας μετά τη συνθηκολόγηση του ΣΥΡΙΖΑ στους δανειστές, διαδηλώνοντας και απεργώντας μαζικά στις 4 Φλεβάρη, αντί να προτείνει κλιμάκωση του αγώνα στις Γ.Σ. των ΕΛΜΕ (23/2 έως 26/2/2016) και τη Γ.Σ. των προέδρων (27/2/2016) ακολούθησε τη 48ωρη αποτυχημένη απεργία φάντασμα για το ασφαλιστικό που αποφάσισαν ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ.

- **Συγκαλύπτει την κυβέρνηση και τη μνημονιακή πολιτική,** παύοντας να κρίνει και να αναφέρει τις ευθύνες της, όσο και των προηγούμενων κυβερνήσεων. Με τη στάση της αυτή έδωσε συγχωροχάρτι στις αντιδραστικές πολιτικές Ν.Δ. και ΠΑΣΟΚ. Έτσι στις εισηγήσεις και τις ανακοινώσεις της **δεν συμπεριέλαβε ούτε έναν από τους πολιτικούς στόχους**

του κλάδου που ψηφίστηκαν στα δύο προηγούμενα συνέδρια της ΟΛΜΕ (κατάργηση των μνημονίων, ανατροπή της πολιτικής Κυβέρνησης - ΕΕ - ΔΝΤ, διαγραφή του χρέους, εθνικοποίηση τραπεζών, απελευθέρωση από τα δεσμά της ΟΝΕ και της ΕΕ, κατάργηση του συμφώνου σταθερότητας, κ.ά.). Στόχοι που συνέβαλαν στην πολιτικοποίηση του κινήματος, έδειξαν το δρόμο για έναν ουσιαστικό ρόλο των εργαζομένων στις εξελίξεις, ανατρέποντας μέχρι και κυβερνήσεις (Παπανδρέου, Παπαδήμου, Σαμαρά).

- **Εγκατέλειψε τα ψηφισμένα αιτήματα του κλάδου** που απαντάνε στην επίθεση που δέχεται το δημόσιο σχολείο και ο εκπαιδευτικός. Απουσίαζε από τις αποφάσεις της οποιαδήποτε κριτική στον περιβόητο «εθνικό διάλογο» που κατέληξε στο πόρισμα Λιάκου των αντεκπαιδευτικών προτάσεων. Κατέθεσε την απαράδεκτη νομοθετική πρόταση για τις προσλήψεις των αναπληρωτών που αποδυνάμωνε την προϋπηρεσία. Δεν κατέθεσε πρόταση ουσιαστικής εναντίωσης στη θεματική εβδομάδα και τις δημιουργικές εργασίες που εντάσσονται σε γενικότερες αντεκπαιδευτικές επιλογές της κυβέρνησης και δεν κάλεσε τον κλάδο να μην τις εφαρμόσει. Άλλαξε τη θέση του κλάδου κατά της μαθητείας και συναίνεσε στην εφαρμογή της που θα επιφέρει ραγδαίες αντεκπαιδευτικές αλλαγές στην τεχνική εκπαίδευση και στις εργασιακές σχέσεις των εκπαιδευ-

τικών. Δεν ασχολήθηκε με τα καθημερινά προβλήματα των εκπαιδευτικών και των σχολείων (υποχρηματοδότηση, κενά, αδιοριστία, έλλειψη υποστηρικτικών δομών, επιδείνωση όρων εργασίας των εκπαιδευτικών, μετακινήσεις, διαθέσεις, αναθέσεις μαθημάτων, κ.ά.) και απλά κάλεσε τις ΕΛΜΕ να αγωνιστούν για αυτά.

Ανίερές συμμαχίες...

Το τέλμα στην ΟΛΜΕ οφείλεται στον κυβερνητικό και κομματικό συνδικαλισμό. **Η ηγεσία των ΣΥΝΕΚ, η νέα έκδοση του κυβερνητικού συνδικαλισμού, συνέπραξε με την καθαρόαιμη καθεστωτική ΔΑΚΕ,** η οποία δεν αποδέχθηκε τις αποφάσεις των Συνεδρίων. Αντίθετα, υπονόμωσε τους αγώνες ενάντια στις απολύσεις και την αξιολόγηση. Μαζί πραξικοπηματικά, εγκατέλειψαν τα ψηφισμένα αιτήματα του 16^{ου} και 17^{ου} Συνεδρίου και με τις κοινές εισηγήσεις τους προς τις Γ.Σ. και τις αποφάσεις τους συνηγόρησαν ουσιαστικά με τις αντεκπαιδευτικές επιλογές της κυβέρνησης, αφήνοντας ακάλυπτο τον κλάδο.

Παράλληλα, το ΠΑΜΕ, την ίδια περίοδο, συνέβαλλε στην ενίσχυση του κλίματος αποσπείρωσης και αδράνειας των εκπαιδευτικών. Δική του ήταν η πρόταση στην ΑΔΕΔΥ και τη ΓΣΕΕ της αποτυχημένης 48ωρης απεργίας φάντασμα για το ασφαλιστικό. Φέτος ψήφισε στο Γ.Σ. της ΑΔΕΔΥ (8/4) με ΔΑΚΕ, ΣΥΝΕΚ και ΠΑΣΚΕ εν λευκώ εξουσιοδότηση στην Ε.Ε. για 24ωρη απεργία! Δεν κατέθετε πρόγραμμα δράσης στις Γ.Σ. του κλάδου. Η τακτι-

Συνέχεια στη σελίδα 14

ΠΑΜΕ... προς τα πού;

Του Γιώργου Κρεασίδη

2013: «ξαφνικός θάνατος» στην ΓΕΕ, μέσα στο καλοκαίρι. Κι ενώ οι εκπαιδευτικοί σε διαθεσιμότητα οργανώνονται από τα κάτω και πιέζουν την ΟΛΜΕ προς κλιμάκωση, το ΠΑΜΕ όχι μόνο απουσιάζει από τις επιτροπές αγώνα, αλλά καταψηφίζει την απεργία διαρκείας το Σεπτέμβρη, λειδορώντας κάθε πρόταση ανυποχώρητου αγώνα και καταγγέλλοντας τις Παρεμβάσεις επειδή υποστήριξαν ότι δεν είναι μοιραίες οι απολύσεις! Όταν ο αγώνας αυτός βρισκό-

ταν σε καμπή το Δεκέμβρη του 2014, λίγο πριν πέσει η κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου και εντεινόταν οι πιέσεις να επενδυθούν οι ελπίδες στην αλλαγή κυβέρνησης, το ΚΚΕ προχώρησε σε πρόταση νόμου που ζητούσε αποκατάσταση της διαθεσιμότητας έστω και στα ΙΕΚ!

Παρ' όλα αυτά, η πίεση των αγώνων δικαιώσε τη διαθεσιμότητα -κι όχι ο ερχομός των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Η εκπαιδευτική κοινότητα είδε να κερδίζει στη διαθεσιμότητα, την αξιολόγηση και την τράπεζα θεμάτων

και όχι λ.χ. στο ωράριο, επειδή πάλεψε σκληρά γι' αυτά.

2016: νόμος για ασφαλιστικό. ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ, με πρόταση ΠΑΜΕ, κλείνουν τις κινητοποιήσεις το Φλεβάρη και βάζουν απεργία «όταν και εάν ψηφιστεί», δηλαδή μέσα στο Πάσχα!

2017: Θεματικές εβδομάδες: το ΠΑΜΕ, ενώ «αποκαλύπτει» τις στοχεύσεις, μπλοκάρει κάθε αντίσταση, καταθέτει «προτάσεις» για... «ταξική αξιοποίηση»!

Ενδεικτικά στιγμιότυπα της στάσης του ΠΑΜΕ στο εργατικό και εκπαιδευτικό κίνημα.

Ποια λογική κρύβεται πίσω της; Αυτή που λέει ότι...

-οι κοινωνικοί αγώνες δεν μπορούν να έχουν αποτελέσματα στην υπεράσπιση των δικαιωμάτων μας, πολύ περισσότερο στο άνοιγμα ενός δρόμου ανατροπής της πολιτικής κυβέρνησης-ΕΕ-μνημονίων, εφόσον «δεν ωριμάσουν οι συνθήκες».

-σήμερα το μόνο που είναι εφικτό είναι «ο κόσμος να βγάλει συμπεράσματα»

-μόνη διέξοδος είναι η υποστήριξη και εκλογική ενίσχυση του ΚΚΕ.

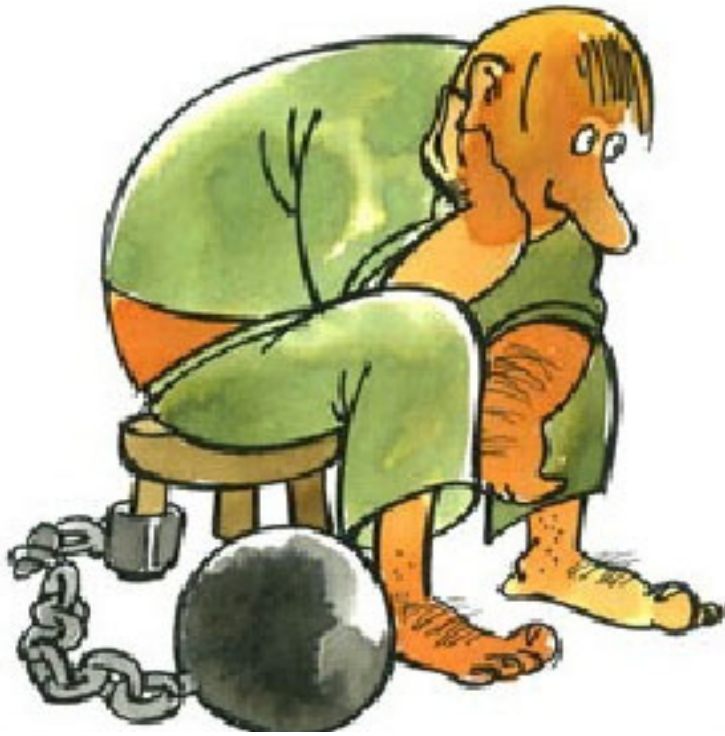
-μόνη ταξική πτέρυγα είναι το ίδιο.

-οι Παρεμβάσεις και γενικά η αντικαπιταλιστική αριστερά είναι «εχθρός» του κινήματος. Τις κατηγορεί για «στρατηγική σύμπτωση» με το ΣΥΡΙΖΑ, ενώ σε επίπεδο ΟΛΜΕ - ΕΛΜΕ συμμετέχει στην «πλειοψηφία της αδράνειας» με ΔΑΚΕ-ΣΥΝΕΚ.

Μια τέτοια λογική οδηγεί στην παθητική στάση και την επιλογή του μικρότερου κακού στη διακυβέρνηση. Το ερώτημα είναι, αν θα αφήσουμε τα μέτρα να περνάνε, περιμένοντας τα κατά ΠΑΜΕ «συμπεράσματα» ή αν θα αντισταθούμε σε ό,τι ρημάζει τις ζωές μας;

Η κρίση του συνδικαλιστικού κινήματος...

(Μερικές σκέψεις για έναν ειλικρινή διάλογο να αντιστρέψουμε τη φθορά)

Του Λαθήρα Γιάννη, προέδρου της Γ' ΕΛΜΕ Θ

Την τελευταία περίοδο η συμμετοχή των συναδέλφων στις γενικές συνελεύσεις, τις κινητοποιήσεις και τις εκδηλώσεις των ΕΛΜΕ στην πόλη μας αλλά και σε ολόκληρη τη χώρα είναι ισχνή και θλιβερή.

Θεωρούμε αυτή την εξέλιξη ιδιαίτερα ανησυχητική, παρά το γεγονός ότι δεν αφορά μόνο εμάς, αλλά ολόκληρη τη χειμαζόμενη κοινωνία που παρακολουθεί προς το παρόν αμήχανη και σαστισμένη τις εξελίξεις.

Με κριτική και αυτοκριτική διάθεση καταθέτουμε μερικές από τις αιτίες:

Το γενικότερο κλίμα απογοήτευσης, ηττοπάθειας, εσωστρέφειας που έχει κυριαρχήσει μετά από 6 χρόνια αλληπάλληλων μνημονιακών βάρβαρων μέτρων και η αδυναμία του Συνδικαλιστικού εργατικού Κινήματος να τα ανατρέψει. Η πρώτη περίοδος σημαδεύτηκε από τεράστιες εργατικές κινητοποιήσεις που ανέτρεψαν κυβερνήσεις, κλόμισαν και μετασχημάτισαν το πολιτικό σκηνικό, αλλά μετά το 2012 κυριάρχησε η καταστροφική αναμονή για κυβερνητική λύση.

Η παταγώδης διάψευση των ελπίδων για πολιτικές κυβερνητικές αλλαγές. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ όχι μόνο δεν υλοποιεί τις προεκλογικές της δεσμεύσεις, αλλά συνεχίζει και εντείνει την αντιλαϊκή πολιτική των

προηγούμενων. Η κατανόηση πλέον ότι δεν υπάρχουν «άνωθεν» σωτήριες λύσεις σε συνδυασμό με την υποτίμηση του σωματείου, την μέχρι τώρα έλλειψη αυτοπεποίθησης στις δυνατότητες του οργανωμένου λαϊκού παράγοντα. Η αποδοχή του ανιστόρητου αποφθέγματος «δεν υπάρχει εναλλακτική» ή ότι είναι πολύ δύσκολη και ριψοκίνδυνη, μετά από την επίμονη χρόνια διακίνησή του από πολιτικούς και ΜΜΕ.

Κι όμως ο Καζαντζάκης είναι σαφής: «Ο λαός δεν σώζεται. Σώζει.»

Στις χρόνιες ανεπάρκειες, στρεβλώσεις του Σ.Κ, τον προδοτικό ρόλο της ΓΣΕΕ και άλλων συνδικαλιστικών ηγεσιών που συμπαρασύρει στην ανυποληψία το σύνολο των συνδικάτων. Στην συνέχιση της απωθητικής εικόνας πρώην συνδικαλιστές, αυτή τη φορά της δήθεν αριστεράς, να αναλαμβάνουν νέους ρόλους στην κυβερνητική εξουσία, στην βουλή, στις δομές του υπουργείου κλπ. όπου υπερασπίζονται θέσεις εχθρικές προς τις διεκδικήσεις του κλάδου.

Τα τελευταία χρόνια και η ΟΛΜΕ κινείται στην λογική της αδράνειας, της σιωπής σε σημαντικά γεγονότα και ανατροπές, (μισθολόγιο, ασφαλιστικό, αλλαγές στα γυμνάσια & ΕΠΑΛ κλπ.) Περιορίζεται σε έναν παρακολουθητικό ρόλο των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, δεν ενημερώνει, δεν υπερασπίζει, δεν κινητοποιεί,

δεν εισηγείται, δεν εμπνέει τον κλάδο και ενίοτε ανατρέπει ή επιχειρεί να ανατρέψει τις συλλογικές αποφάσεις του, π.χ. αξιολόγηση, διορισμοί, μαθητεία κ.α. .

Η αποδοχή των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων στην εκπαίδευση από τις κυρίαρχες παρατάξεις στην ΟΛΜΕ (ΔΑΚΕ και ΣΥΝΕΚ), που οδηγεί στην επιδερμική και αποπροσανατολιστική ερμηνεία τους (αν το κάνουν κι αυτό) καλλιεργώντας ένα κλίμα συναίνεσης και αναμονής, με αποτέλεσμα πολλοί συνάδελφοι να μην έχουν πλήρη εικόνα του μεγέθους και της σφοδρότητας της επίθεσης που δεχόμαστε. Είναι χαρακτηριστική η ευκολία «αντιμετώπισης» σε 3 γραμμές του διαβόητου πορίσματος Λιάκου που πρότεινε την πιο αντιδραστική τομή στην εκπαίδευση μετά την μεταπολίτευση! Οι βασικές πλευρές του διατηρούνται βέβαια στην πρόταση του ΙΕΠ για το λύκειο όπου ένας από τους συντάκτες της ήταν πρώην μέλος του ΚΕΜΕΤΕ της ΟΛΜΕ!!!

Σημαντικό βαρίδιο στην αναζωογόνηση του κλάδου αποτελεί και η στάση των δυνάμεων του ΠΑΜΕ που περιφρονεί την αυτονομία και την ζωή των συνδικάτων, τα χρησιμοποιεί μόνο για... έκδοση ψηφισμάτων, δεν πιστεύει στην δυνατότητα να νικήσουν οι αγώνες σήμερα, προτείνει μόνο άνευρες κινητοποιήσεις υπό την αιγίδα της ΥΕΣΣΣΕ για ...εξαγωγή συμπερασμάτων, «ότι δεν υπάρχουν οι όροι και οι προϋποθέσεις» παρά μόνο με την «ενίσχυση του κόμματος και την προσμονή της άλλης κοινωνίας». **Μάλιστα, χρησιμοποιούν την άμαξη συμμετοχή ως... άλλοθι της αδράνειάς τους.**

Κι όμως το 2013 ενώ υπήρξε μια «ολική επαναφορά» των συναδέλφων στις ΓΣ και η απεργία του Σεπτέμβρη είχε κατ' αρχήν καθολική επιτυχία, η άθλια στάση των ηγεσιών έστειλε ξανά τον κόσμο back to home.

Ο αγώνας ενάντια στην διαθεσιμότητα μετά έδωσε δείγματα γραφής ενός νέου τύπου συνδικαλισμού με μαχητικές πολύμορφες δράσεις, άμεση δημοκρατία, περιορισμό από την βάση των παραταξιακών ασυμμετρίων, διάρκεια και αποφασιστικότητα, γι αυτό και ήταν

νικηφόρος.

Στην αδύναμη σχέση που έχουν οι ΕΛΜΕ με το σύνολο των συναδέλφων παρά τις προσπάθειες.

Τα ΔΣ πρέπει να συνεδριάζουν συχνότατα, να συζητούν δημοκρατικά, διεξοδικά και συνθετικά και με κριτήριο την δράση και αποτελεσματικότητα του σωματείου και όχι με αυτό της παραταξιακής ή κομματικής ωφελιμότητας. Τα σωματεία δεν πρέπει να είναι άθροισμα παρατάξεων που λειτουργούν σε παράλληλα και εχθρικά σύμπαντα. Παρατάξεις που διαγκωνίζονται με εκατέρωθεν σκληρές ανακοινώσεις να κερδίσουν ένα βαριεστημένο κοινό. Οι εργαζόμενοι πρέπει να είναι τα υποκείμενα του συνδικαλισμού και όχι αντικείμενα, καταναλωτές και ψηφοφόροι.

Τα Δ.Σ έχουν χρέος να ενημερώσουν τους συναδέλφους, με ανακοινώσεις, αποκαλύψεις, θέσεις, καταγγελίες για όλα σχεδόν τα προβλήματα σχολείων, ομάδων συναδέλφων, μεμονωμένων αλλά και για όλα τα ζητήματα της εκπαίδευσης και της κοινωνίας. Η τεράστια απήχηση της παρέμβασης της Γ' ΕΛΜΕ για το τηλεοπτικό συνίντορ είναι ενδεικτική της ανάγκης της διεύρυνσης της θεματολογίας των εκπαιδευτικών συνδικάτων.

Οφείλουν να προστατεύουν τον κλάδο και τους συναδέλφους από επιθέσεις συκοφάντησης από ΜΜΕ και άλλους κύκλους.

Να διατυπώνουν προτάσεις, να οργανώνουν ημερίδες, εκδόσεις για τα εκπαιδευτικά ζητήματα. Με στόχο να καταφέρουν να σπάσει η λογική της ανάθεσης που επικρατεί. Να χρησιμοποιούν κάθε δυνατό μέσο επικοινωνίας με τους συναδέλφους: mail, λειτουργία blog, fb, δημοσιεύσεις στα εκπαιδευτικά sites, συνεντεύξεις στα τοπικά ΜΜΕ, επισκέψεις στα σχολεία. Η επικοινωνία αυτή πρέπει να έχει αμφίδρομο χαρακτήρα με στόχο η ΕΛΜΕ να ενημερώνεται άμεσα για προβλήματα και γεγονότα στα σχολεία.

Απαιτείται προσπάθεια εμπλοκής περισσότερων συναδέλφων στη ζωή του σωματείου με την εκλογή «συνδέσμων», την δημιουργία επιτροπών: πολιτιστική, ΤΕΕ, Αναπληρωτών κ.α. Να προχωρήσουν θαρρητά ιδέες για

λειτουργία ομίλων, αθλητικών ομάδων, κινηματογραφικής λέσχης, χορευτικού, θεατρικού τμήματος, οργάνωση ημερίδων, θεσμών αυτομόρφωσης, εκδρομών, παρουσίαση της δουλειάς συναδέλφων και σχολείων, εκδόσεις, λειτουργία λέσχης κλπ. και να μην πνίγονται «εν τη γενέσει» τους υπό τον φόβο της προσδοκώμενης αποτυχίας.

Η παράσταση, η διαμαρτυρία, η διαδήλωση, η απεργία, η συνέλευση είναι «δουλειά των συνδικαλιστών» πιστεύει ακόμη ένα μεγάλο κομμάτι των συναδέλφων που τους αναζητεί όταν το πρόβλημα προσεγγίσει το δικό του σχολείο, την δική του ειδικότητα, την δική του ιδιαίτερη περίπτωση.

Δεν βλέπουμε τη μεγάλη εικόνα, την αιτία των προβλημάτων ή αισθανόμαστε δέος απέναντι στο μέγεθός τους και την δυσκολία αντίστασης, επιζητώντας μάταια την ψευδαίσθηση μιας δήθεν κανονικότητας.

Η χειροτέρευση των συνθηκών εργασίας μας, διορισμός, μισθός, μετάθεση, απόσπαση, ωράριο, επιμόρφωση, εντατικοποίηση, ανασφάλεια, μετακίνηση, σύνταξη, υπερμεγέθη τμήματα κλπ. αντί να οδηγεί σε αναζωογόνηση των συλλογικών διαδικασιών και της αγωνιστικής διάθεσης καταλήγει στην λογική «ο σώζων εαυτόν σωθήτω» με οποιοδήποτε κόστος.

Εμφανίζονται έτσι εκφυλιστικά φαινόμενα ενός ιδιότυπου εμφυλίου μεταξύ σχολείων, ειδικοτήτων, γενεών, κλάδων κλπ. Η συμμετοχή περιορίζεται στις εκλογικές διαδικασίες αν και αυτή έχει ατονήσει τελευταία.

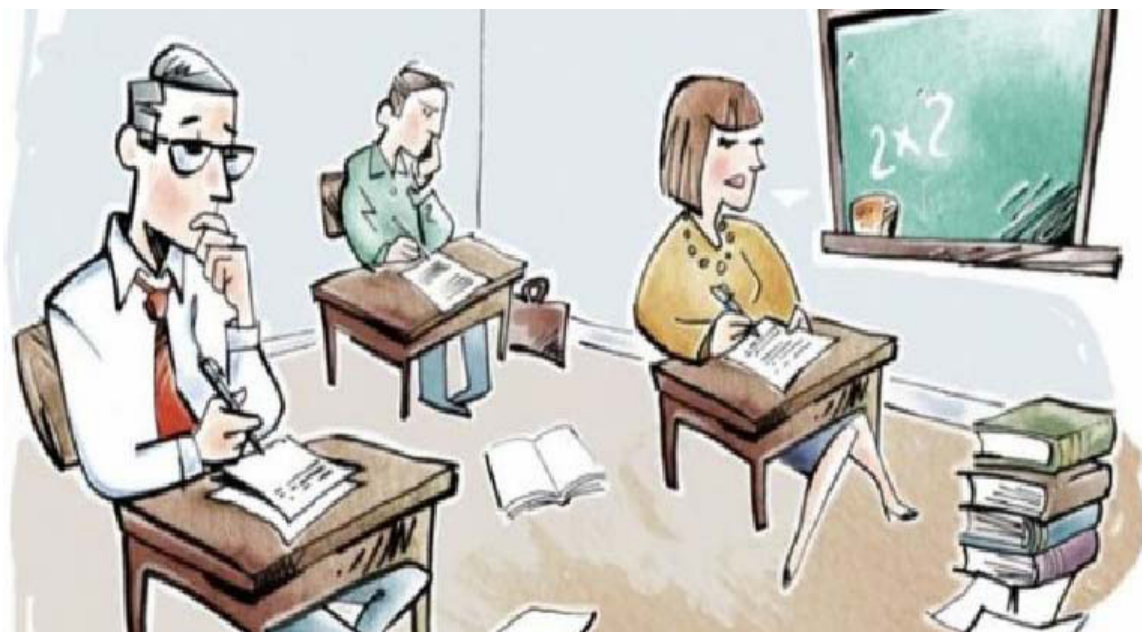
Οι συνάδελφοι αγνοούν ή υποτιμούν το γεγονός ότι ο κλάδος μας παρά τα προβλήματα που αναφέρθηκαν έχει ακόμη τις πιο δημοκρατικές διαδικασίες σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο κλάδο στη χώρα. Η Γ.Σ. ίσως είναι ο μόνος χώρος που μπορεί να εκφράσει ελεύθερα την άποψή του και να καταθέσει την πρότασή του.

Ό,τι μέχρι τώρα είχαμε κατα-

Συνέχεια στη σελίδα 14

Από τον Πύργο της Βαβέλ...έφυγα νύχτα με το ΚΤΕΛ

Της Νατάσας Σπανούδη*

Τα τελευταία τρία χρόνια στην Ελλάδα ζούμε με τον φόβο της αξιολόγησης (από την οικονομία ως την εκπαίδευση).

Το κίνημα παρακολουθεί μωδιασμένο τις εξελίξεις προσπαθώντας να γιατρέψει τις πληγές που του άφησε το καλοκαίρι του 2015. Η εφαρμογή, όμως, της αξιολόγησης θα οδηγήσει στην πιο δραστική νεοφιλελεύθερη επέλαση στη δημόσια παιδεία στην Ελλάδα. Η αξιολόγηση που θα γίνει με βάση το Βρετανικό μοντέλο, έχει περιγραφεί και εξηγηθεί από όλους.

Παρόλα αυτά θεωρώ πως το "τέρας" όπως είναι, όσο και να προσπάθησαν, δεν το περιέγραψαν. Στο παρόν άρθρο, λοιπόν, θα προσπαθήσω να το περιγράψω, ως εκπαιδευτικός, όπως πολλές/οι Ελληνίδες/νες εκπαιδευτικοί, που το βιώνουν καθημερινά στην Αγγλία.

Η εκπαίδευση στην Αγγλία είναι ένα καλοπροσαρμοσμένο προϊόν στους όρους ελεύθερης αγοράς που πλασάρεται ως

μαθητοκεντρικό και διαπολιτισμικό. Παιδιά και δάσκαλοι της χώρας υποδοχής, αλλά και μετανάστες συμμετέχουν στην διδακτική διαδικασία φαινομενικά ισότιμα. Ως δασκάλα στην Αγγλία είχα μαθητές που ήρθαν κρυφά, από την χώρα τους κρυμμένοι σε ένα τραίνο, ένα βράδυ. Δεν ξέρω αλλά ποτέ πριν δεν ταυτίστηκα τόσο με την αγωνία των ανθρώπων.

Έχω διδάξει και άλλη φορά σε μετανάστες, αλλά αυτή την φορά ήταν διαφορετικό. Ήμουν και εγώ μια από αυτούς. Φρόντιζε το εργασιακό μου περιβάλλον να μου το υπενθυμίζει καθημερινά και έμμεσα κρύβοντας τα ρατσιστικά σχόλια τους πίσω από λέξεις μικροαστικής ευγένειας. Σε ένα πρώτο επίπεδο, βίωσα το επάγγελμα μου μέσα από το αίσθημα αυτό. Σε ένα άλλο επίπεδο όμως, το βίωσα μισώντας το, τελικά, πνιγμένη στο άγχος της αξιολόγησης. Μιας εντατικοποιημένης, γραφειοκρατικής αξιολόγησης που αποτελείώνει κάθε σου όρεξη να διδάξεις τα παιδιά.

Η αξιολόγηση εκεί χωρίζεται σε δύο κομμάτια. Το πρώτο είναι η εσωτερική αξιολόγηση, κατά την οποία οι διοικητικά ανώτεροί σου **μπαινουν στην τάξη σου μια φορά το μήνα** και σε αξιολογούν παρακολουθώντας σε, **με κριτήρια μη αντικειμενικά και άσχετα με τις επιστήμες της αγωγής**. Τα διοικητικά στελέχη ενός σχολείου δεν είναι εκπαιδευτικοί ως επί το πλείστον, αλλά εξειδικεύτηκαν στο management των σχολικών μονάδων και το ακαδημαϊκό τους υπόβαθρο είναι σχεδόν πάντα μη σχετικό με την εκπαίδευση και δεν έχουν ιδέα από διδακτική. Φυσικά όταν είδα σχόλιο στην δική μου αξιολόγηση, ότι δεν είμαι "χαμογελαστή" όσο πρέπει, πείστηκα.

Συνεπώς, εκπαιδευτικοί, ως απόφοιτοι πανεπιστημίων, που προσπαθούν να εφαρμόσουν τις επιστήμες τις αγωγής με βάση το επιστημονικό πρότυπο, πέφτουν πάνω στο τείχος του συμπεριφορισμού που σε θέλει να είσαι χαμογελαστός

έως χαζοχαρούμενος, να απαιτείς από τα παιδιά να μάθουν την προπαίδεια - χωρίς να εξηγείς τι σημαίνει εννοιολογικά πολλαπλασιασμός, γιατί αυτό παίρνει χρόνο. Επίσης, κομμάτι της εσωτερικής και συγκριτικής αξιολόγησης των εκπαιδευτικών αποτελεί και η εικόνα των **βιβλίων των μαθητών, τα οποία δεν είναι εκ των προτέρων τυπωμένα, αλλά καλείσαι εσύ ως δάσκαλος να τα φτιάξεις** κολλώντας αυτοκόλλητα και φωτοτυπημένες ασκήσεις με συγκεκριμένη διάταξη. Σκεφτείτε αυτό να γίνεται κάθε μέρα για 90 βιβλία και να πρέπει να κάνεις ταυτόχρονα και διαφοροποίηση ανάλογα με το γνωστικό επίπεδο των παιδιών. Να πω εδώ πως αν δεν είσαι Βρετανός, είσαι συνδικαλιστής και το ακαδημαϊκό σου υπόβαθρο είναι ανώτερο των ανωτέρων σου, τότε την έχεις βάψει.

Καλό θα είναι να λες καλημέρα ακόμα και στα πόμολα μέχρι να τυπωθεί το μηνιαίο "feedback". Φυσικά(!) δεν επιτρέπεται να αφήσεις στα παιδιά να κάνουν λάθη, γιατί αυτό κοστίζει στον αναλυτικό μέσο όρο της τάξης σου και στην ίδια σου την καριέρα. Έτσι, όταν η διευθύντρια εξετάσει τα ηλεκτρονικά δεδομένα που έχεις περάσει στο σύστημα για τους μαθητές σου, τους μετράει κεφάλι και λάθος, ώστε να βγει ένα καθαρό ποσοστό επιτυχίας ή αποτυχίας για σένα και τα παιδιά. **Αξιολογούνται, δηλαδή, στη βάση ποσοστών και αριθμητικών αποτελεσμάτων**. Υπεύθυνος για αυτό το σύστημα αξιολόγησης είναι ο OFSTED (ιδρύθηκε το 1992), η αγγλική επιτροπή αξιολόγησης. Αυτή αξιολογεί ανά περιόδους της σχολικές μονάδες

(δεύτερη φάση) και επιθεωρεί 20.000 σχολεία πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Τα κριτήρια είναι : α) Τα επιτεύγματα των μαθητών και τα επίπεδα απόδοσης (χωρίς καμία διαφοροποίηση για τα σχολεία που έχουν μεταναστούπολα με αποτέλεσμα την υποβάθμιση και το κλείσιμο τους, β)Την ποιότητα των παροχών και γ) Την ηγεσία και διοίκηση.

Έτσι, όταν επισκεφτούν το σχολείο οι επιθεωρητές, μπαινουν στη βάση δεδομένων με τα αριθμητικά αποτελέσματα προόδου των μαθητών και αν αυτά ικανοποιούν τα κριτήρια, η σχολική μονάδα αξιολογείται αναλόγως και κατ' επέκταση η διοίκησή της. Σε αντίθετη περίπτωση, σε απολούν με μια πολύ εύκολη διαδικασία. Αυτή η διαδικασία ονομάζεται εσωτερική αξιολόγηση βγάζοντάς σε ανάξιο έργο. Οι Βρετανοί έχουν στολίσει αυτή τη διαδικασία με όρους καθαρά προοδευτικούς για την εκπαίδευση και ριζοσπαστικούς όπως "Κριτική Παιδαγωγική", "διαφοροποίηση", "διαθεματικότητα".

Οι δάσκαλοι είναι απόφοιτοι διαφορετικών πεδίων βασικών σπουδών, και στις περισσότερες περιπτώσεις δεν έχουν σπουδάσει ως εκπαιδευτικοί. Ακριβώς έτσι, στην Αγγλία δημιουργήθηκαν σχολεία και εκπαιδευτικοί πολλών ταχυτήτων, υποβαθμίζοντας τη διδακτική διαδικασία κάνοντας τους εκπαιδευτικούς γραμματείς, οι οποίοι τρέμουν μην χάσουν τη δουλειά τους και ανέδειξε το management των σχολικών μονάδων ως κεντρικό στόχο.

*η Νατάσα Σπανούδη ήταν εκπαιδευτικός πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης στο Λονδίνο

«ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ»: ΟΥΤΕ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΕΣ, ΟΥΤΕ ΕΡΓΑΣΙΕΣ»

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ANEΛ προώθησε εσπευσμένα την εφαρμογή της Δ.Ε στα ΓΕΛ, εμπαιζοντας εκπαιδευτικούς, μαθητές και τις οικογένειές τους.

Γιατί:

Είναι κοροϊδία να κηρύσσεται στους μαθητές η δημιουργικότητα, όταν στα πλαίσια της εφαρμογής των μνημονίων και του δημοσιονομικού κόφτη, δημιουργικότητα και ερευνητικό πνεύμα έχουν εκπνεύσει

στην αίθουσα των πολλών μαθητών και των απόντων εποπτικών μέσων, την έλλειψη βιβλιοθηκών, εργαστηρίων και προσωπικού εργαλείων. Έχουν πολτοποιηθεί ανάμεσα στον ανταγωνισμό και την αποστήθιση με καθηγητές που μοιραζόμενοι σε 3 έως 5 σχολεία ή με ελαστική εργασία.

Γιατί, η όποια μαθητική δημιουργικότητα σκοτώνεται:

• Όταν συνδέεται με ανταγωνισμό, αξιολόγηση και βαθ-

μούς.

• Η δυνατότητα επιλογής του θέματος εξαρτάται από τους καθηγητές που είναι διαθέσιμοι και το πρόγραμμα και δεν έχει καμία σχέση με τα πραγματικά ενδιαφέροντα τους.

• Υποβαθμίζεται το γνωστικό κομμάτι και το περιεχόμενο της έρευνας προς όφελος της τυποποιημένης διαδικασίας και των κανόνων του «παραδοτέου» αφού οι μαθητές είναι αναγκασμένοι να ακο-

λουθήσουν τυποποιημένες οδηγίες.

• Ο παιδαγωγικός και επιστημονικός ρόλος του σχολείου και των εκπαιδευτικών ευτελίζεται (διαδικασία σε δύο επτάωρα)

• Όταν προετοιμάζουν για τη διπλωματική εργασία, μέρος της αξιολόγησης των μαθητών για να πάρουν το «Εθνικό Απολυτήριο» ή το πιστοποιητικό σπουδών.

• Όταν προετοιμάζουν το έδαφος μέτρησης επιδόσεων, δεικτών αποτίμησης και αξιολόγησης - αυτοαξιολόγησης εκπαιδευτικών και σχολικών μονάδων, κατηγοριοποιώντας μαθητές, εκπαιδευτικούς και σχολεία.

Η ηγεσία του Υπ. Παιδείας ενώ τα γνωρίζει όλα αυτά, επιμένει γιατί θέλει να εξασφαλίσει την ανοχή μας απέναντι στις αντιεκπαιδευτικές αλλαγές που προωθεί

ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΟ ΛΥΚΕΙΟ, ΤΗΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΤΑΡΤΙΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΑΘΗΤΕΙΑ

Του Δημήτρη Σπανούδη

Για την παιδεία δεν θα χρειαστεί άλλο μνημόνιο! Για την δευτεροβάθμια εκπ/ση το τρίπτυχο, Νέο Λύκειο – ΕΕΚ – Μαθητεία, είναι η ολοκληρωμένη νεοφιλελεύθερη συνταγή που ανταποκρίνεται στις μνημονιακές επιταγές!

Νέο Λύκειο: το περιγράφει ξεκάθαρα το πόρισμα της επιτροπής εθνικού διαλόγου για την παιδεία. Οι «ενστάσεις» του υπουργείου είναι προσχηματικές, καθώς, στο τέλος, προ-

τείνει τα ίδια! Το ίδιο αφορά και τα ΣΥΝΕΚ που επιμένουν στην εφαρμογή της 12ετους + 2, υποχρεωτικής εκπ/σης, αφού πρώτα η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ «πέισει» τους θεσμούς!

Οι δηλώσεις, όμως, του Γαβρόγλου, ξεκαθαρίζουν τα πάντα. Ενώ, υποτίθεται ότι υπάρχει διαφωνία με τον Λιάκο για το 2ετες Λύκειο και που ούτως ή άλλως δεν είναι άμεσα εφαρμόσιμο (στην επόμενη βουλή), **από την επόμενη σχολική χρονιά η Α' Λυκείου θα ναι**

κοινή για ΓΕΛ και ΕΠΑΛ! Αν αυτό δεν είναι προετοιμασία του 4ετους Γυμνάσιου και του 2ετους Λυκείου τι άλλο μπορεί να είναι! Το 2ετες Λύκειο δρομολογείται άμεσα, με ν/σχεδιο που θα ψηφιστεί στο επόμενο διάστημα και θα ολοκληρωθεί στην επόμενη Βουλή, καθότι απαιτείται συνταγματική αναθεώρηση για να γίνει η 9χρονη υποχρεωτική εκπαίδευση 10χρονη και το Γυμνάσιο 4ετες!

Το νέο 2ετες Λύκειο, όμως, είναι για λίγους! Υιοθετεί πρόγραμμα σπουδών που θα στηρίζεται σε διπλωματικές εργασίες, μαθήματα που θα επιλέγονται από τέσσερις κύκλους μαθημάτων και θα παρέχονται σε δύο επίπεδα (βασικό και υψηλό), πιστωτικές μονάδες, πρόγραμμα κοινωνικής εργασίας και γενικώς υιοθέτηση όλων των κατευθύνσεων του ΟΟΣΑ. Και βέβαια εθνικό απολυτήριο, όχι για όλους! Όσοι δεν θα τα καταφέρνουν, θα υπάρχει το πιστοποιητικό σπουδών! Γίνεται άμεσα αντιληπτό ότι αυτοί που θα παίρνουν το εθνικό απολυ-

τήριο θα ναι τόσοι, όσοι και οι θέσεις στα ΑΕΙ και έτσι η κυβέρνηση θα υλοποιήσει και την προγραμματική της δέσμευση για τη κατάργηση των πανελλαδικών εξετάσεων!

Τα ίδια ακριβώς (ίδιες ομάδες μαθημάτων, επίπεδα βαρύτητας κλπ) **θα ισχύουν και για το ΕΠΑΛ**, το οποίο δεν θα δίνει πτυχίο, αλλά μόνο απολυτήριο και πιστοποιητικό σπουδών! Δεν θα 'ναι, δηλαδή, ούτε τεχνικό και επαγγελματικό, αλλά τεχνολογικό, θα χει πολύ λίγες ειδικότητες, προσαρμοσμένες στις τέσσερις ομάδες μαθημάτων και φυσικά από το νέο ΕΠΑΛ θα υπάρχει η πρόσβαση στις τεχνολογικές σχολές και στα ΤΕΙ. Πτυχίο θα δίνεται στο μεταλυκειακό έτος της Κατάρτισης και Μαθητείας. Άρα, και το ΕΠΑΛ, θα ναι για λίγους.

Που οδηγούν, λοιπόν, τους μαθητές; Στις μεταγυμνασιακές σχολές κατάρτισης (προβλέπεται από το πόρισμα) και στη μαθητεία! Οι μαθητές αυτοί, φυσικά θα προέρχονται αποκλειστικά από χαμηλά κοινω-

νικά στρώματα και η μαθητεία θα ναι ελκυστική γι αυτούς! Θα αδειάσει λοιπόν η λυκειακή βαθμίδα από μαθητές και θα γεμίσουν οι επιχειρήσεις, τα νοσοκομεία, ΟΤΑ και κάθε είδους χώρος εργασίας από μαθητευόμενους που θα προσφέρουν φτηνή – τζάμπα εργασία στους εργοδότες και στο κράτος και θα καλύπτουν τις θέσεις εργασίας των άνεργων γονιών τους!

Αυτός ο μεγάλος υπό διαμόρφωση χώρος που τα μνημόνια τον ονόμασαν ΕΕΚ (Επαγγελματική Εκπαίδευση Κατάρτιση) θα ναι ενιαίος, εκτός τυπικής εκπαίδευσης και θα περιλαμβάνει το σύνολο των ειδικοτήτων και κάθε μορφής κατάρτιση, αρχική μεταγυμνασιακή και μεταλυκειακή, αλλά και κάθε άλλου είδους ΚΕΚ, ΟΑΕΔ, ΙΕΚ κλπ.

Μ' αυτό το τρίπτυχο όπως ειπώθηκε στην αρχή, μειώνονται δραστικά οι δαπάνες για την εκπαίδευση, γιατί η Λυκειακή βαθμίδα θα ναι άδεια από μαθητές και η ΤΕΕ θα ανήκει στην κατάρτιση, για την οποία η πολιτεία και το κράτος δεν έχει καμία συνταγματική υποχρέωση να την χρηματοδοτεί.

Κι όμως οι πλειστηριασμοί σε αφορούν...

Του Ηλία Σμήλιου
δάσκαλος,

μέλος του ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Μια ιστορία...η δική σου...

Πήρες πτυχίο...αναμονή... αναπληρωτής 5-6 χρόνια... αναμονή...άλλα τόσα διορισμός, έφτασες κοντά 40, έφτιαξες οικογένεια κι είπες να τη στεγάσεις-βαρέθηκες την ενοι-

κιαζόμενη τρύπα. Σκέφτηκες να σφίξετε το ζωνάρι λίγο για τη δόση. **Αποχαιρετάς το 2007** με μηνιαίο οικογενειακό εισόδημα περίπου 2.500 ευρώ- 500 περίπου για το δάνειο. Όμως, έχεις «δικό σου» σπίτι και ανταποκρίνεται στις οικονομικές σου υποχρεώσεις.

2008: Ακούς για κάποια οικονομική κρίση στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού, κατάρρευση του χρηματοπιστωτικού

συστήματος, από τον τεράστιο αριθμό των στεγαστικών δανείων που χορηγούνταν χωρίς καμιά εγγύηση. Κάποιοι σου λένε πως όλα ήταν σχέδιο-συνεταιρίστηκε το κατασκευαστικό και τραπεζικό κεφάλαιο, για να ξεπεράσουν την καπιταλιστική κρίση και την πτώση του μέσου ποσοστού κέρδους, δημιουργώντας όμως ταυτόχρονα μια τραπεζική-κατασκευαστική φούσκα. Όμως αυτές οι ανάλυσεις σ' αφήνουν αδιάφορο, αφού η Αμερική πέφτει μακριά και οι "δικοί μας" πολιτικοί σε διαβεβαιώνουν πως η κρίση δεν θ' αγγίξει την Ελλάδα...

Κι όμως σε «άγγιξε»: πρώτα σου έκοψαν επιδόματα και δώρα, μετά το μισθό, παράλληλα χαράτσια και νέοι φόροι. Μέσα σε λίγα χρόνια η δόση του δανείου έκανε φτερά. Έκοψες τη βδομαδιάτικη ταβέρνα με τους παλιούς φίλους, την κυριακάτικη οικογενειακή εξόρμηση, τους γύρους και τις πίτσες (εξάλλου, δεν είναι υγιεινά!), το μπάσκετ του μικρού και το

θεατρικό εργαστήρι της μικρής. Κουτσά στραβά, λοιπόν, έβγαίνε η δόση. Κι αν τύχαινε κάτι έκτακτο, να ναι καλά και οι συνταξιούχοι γονείς.

2016: «κυβέρνηση της αριστεράς» που σε τα(ι)ζει «ελπίδα». Δυνατή η «ελπίδα». Έφταναν στα αυτιά, αλλά όχι στο νου, νέα -κάποιος άνεργος γείτονας με παιδιά στο πανεπιστήμιο, χάνει το σπίτι του, μια θεία σου στο χωριό που της κατάσχεσε η εφορία τη σύνταξη, γιατί δεν είχε πληρώσει τον ΕΝΦΙΑ. Κάτι λάθος θα έκανε, σκέφτεσαι. Ένα από τα μαγαζιά της πολυκατοικίας το πήρε η τράπεζα. Σκέφτεσαι ότι το είχε κλειστό τις Κυριακές, ενώ θα μπορούσε να δουλεύει να βγάλει κανένα φράγκο παραπάνω. Μια συναδέλφισσα ειδοποιήθηκε από την τράπεζα για ένα «κόκκινο δάνειο». «Μην ανησυχείτε», λες, «η πρώτη κατοικία προστατεύεται», είπε ο πρωθυπουργός. «παραμύθια της Χαλιμάς» σου λέει εκείνη - η αριστερίστρια και γνωστή "Κασσάνδρα" - άρχισε πάλι ιστορίες για μνημόνια, Ευρωπαϊκή Ένωση και κεφάλαιο, δημόσιο χρέος που

θα έπρεπε να διαγραφεί, για το μισό τρις ευρώ που πήραν οι τράπεζες σε μια δεκαετία, ποσά αρκετά, για να διαγραφούν τα χρέη των φτωχών λαϊκών οικογενειών...και πολλά ακόμη. Είπε πολλά, μα στάθηκες σε ένα: η μόνη περίπτωση για να μην κινδυνεύσει το σπίτι της είναι να έχει ετήσιο εισόδημα κάτω από 8.160 ευρώ- δεν είναι παντρεμένη και δεν έχει παιδιά.

Εξοργίστηκες με τα ψέματά της, αλλά λίγο ανησύχησες, άρχισες να ψάχνεις. Και βρήκες: θα το σώσεις, μόνο αν συνεχίσεις να πληρώνεις κι ας μη φτάνουν πια.

2017: νέα μέτρα επαγγέλλονται, 4ο μνημόνιο, υπομονή ως το 2060, στο μεταξύ περικοπές συντάξεων, μισθών- θα χάσεις και το 12ο μισθό από τη μείωση του αφορολόγητου. Τι έμεινε να κόψεις από τη "ζωή" σου;

Μήπως ήρθε η ώρα να σκεφτείς ότι οι κατασχέσεις και οι πλειστηριασμοί λαϊκής κατοικίας και περιουσίας σε αφορούν κι εσένα και κάθε Τετάρτη στις 3.30μ.μ. να είσαι στο Ειρηνοδικείο;

Η ΠΡΟΤΑΣΗ ΜΑΣ: Το σχολείο των αναγκών και των δικαιωμάτων μας

Όλοι συμφωνούν ότι το σχολείο χρειάζεται ριζικές αλλαγές. Ωστόσο: ΙΕΠ, ΣΕΒ, ΟΟΣΑ, Υπουργείο Παιδείας προτείνουν αυτές που συναρτώνται με μια ανταγωνιστική διεθνοποιημένη καπιταλιστική οικονομία με ευέλικτες εργασιακές σχέσεις.

Το ερώτημα, λοιπόν, «ποιο σχολείο θέλουμε» συνυφάνεται με το ερώτημα «σε ποια κοινωνία», «από ποιον», «για ποιον». Προφανώς, συνδέεται με ένα ευρύτερο κοινωνικοπολιτικό σχέδιο ανατροπής και υπέρβασης της καπιταλιστικής κρίσης προς όφελος της εργαζόμενης πλειοψηφίας, αλλά δεν περιμένουμε να αλλάξει η κοινωνία για να οικοδομήσουμε μια άλλη εκπαιδευτική αντίληψη. Αντίθετα, επιδιώκουμε την προβολή επιθετικών αιτημάτων του κινήματος με βάση αυτό, ακόμα και στις μάχες «οπισθοφυλακών».

Το σχολείο στην εποχή της καπιταλιστικής κρίσης

Το σχολείο στον καπιταλισμό επιτελεί δύο πολύ σημαντικές λειτουργίες: την ιδεολογική και την καταναλωτική. Σε μια περίοδο βαθύτατης καπιταλιστικής κρίσης επιδιώκεται η αντιδραστική ανασύνθεση της παραγωγικής διαδικασίας και των εργασιακών διαδικασιών (ευελιξία, νέες μορφές συνδυασμού απόλυτης και σχετικής υπεραξίας, μόνιμη εργασιακή περιπλάνηση, υψηλά ποσοστά ανεργίας). Έτσι, και οι δύο λειτουργίες του σχολείου είναι κρίσιμες για την διασφάλιση της καπιταλιστικής εξουσίας.

Η εκπαίδευση, λοιπόν, ταυτί-

ζεται πλήρως με την επιχειρηματικότητα, την πρόσκτηση μετρήσιμων εργασιακών δεξιοτήτων, την ικανότητα διαρκούς επανακατάρτισης και παύει να είναι μαζική, εφόσον δεν εξασφαλίζει δουλειά για όλους.

Το ενιαίο σχολείο της απελευθερωτικής παιδείας, σε μια κοινωνία χειραφετημένης εργασίας και δημοκρατίας - ελευθερίας των ανθρώπων κι όχι του καπιταλιστικού κέρδους.

Αφετηριακά σημεία της συζήτησης:

- **Η εργασία και η επιστήμη γεννούν πρωτόγνωρες απελευθερωτικές δυνατότητες,** τις οποίες καταπνίγει σήμερα ο καπιταλισμός. Άρα, χρειάζεται συνολική αμφισβήτηση του.
- **Ο αγώνας για μια απελευθερωτική παιδεία συνδυάζεται με την πάλη για τη χειραφετημένη και χωρίς εκμετάλλευση εργασία.**
- Το «τι, πώς και για ποιο σκοπό μαθαίνουμε» συνδέεται με το «τι, πώς και για ποιο σκοπό παράγουμε και συμμετέχουμε ταυτόχρονα στη συλλογική κοινωνική και πολιτική ζωή».

Βασικές αρχές:

- **Αμφισβήτηση του διαχωρισμού διανοητικής και χειρωνακτικής εργασίας** και του ταξικά ιεραρχημένου καταμερισμού της εργασίας.
- **Ένωση θεωρίας και πράξης,** χωρίς εσωτερικούς διαχωρισμούς, χωρίς πρώιμη και αναγκαστική ειδικευση, μια εκπαίδευση που ξεκινάει από

τα τέσσερα χρόνια της ζωής ενός παιδιού (2χρονη προσχολική) και ολοκληρώνεται στα δεκαοκτώ.

- **Δεκατετράχρονη διάρκεια** αναγκαία από τον πλούτο των γνώσεων, των τεχνολογικών και επιστημονικών ανακαλύψεων, των πολιτιστικών επιτευγμάτων που έχει συσσωρεύσει η ανθρώπινη δραστηριότητα με στόχο οι νέοι άνθρωποι να γίνουν κοινωνοί και υποκείμενα της συνέχισής της. Να οικοδομήσουν τη δική τους ταυτότητα και παρέμβαση στην ανθρώπινη ιστορία.
- **Ενιαία δομή- συλλογικός σχεδιασμός της εκπαιδευτικής πράξης** προς όφελος των πιο αδύναμων κοινωνικών ομάδων.
- **Ενιαίοι σύλλογοι διδασκόντων** που θα μπορούν να διαμορφώνουν ένα παιδαγωγικό κλίμα στο σχολείο, σύμφωνο με τις μαθησιακές και συναισθηματικές ανάγκες των μαθητών και όχι απλά με βάση κάποιους προκαθορισμένους και τυποποιημένους στόχους μάθησης που λειτουργούν τελικά ως φίλτρα ταξικού αποκλεισμού.
- **Κανένας φραγμός στην συνεχή και απρόσκοπτη διαδικασία φοίτησης του μαθητή σε αυτό.** Δεν μπορεί να έχει εξετάσεις ή βαθμολογία-άρα και εσωτερικευση της αποτυχίας-, γιατί δεν αποτελούν κίνητρα για την απόκτηση της γνώσης. Ο κόπος της απόκτησης της γνώσης πρέπει να έχει αντίκρισμα στη χαρά της ανακάλυψής της. Συνε-

πώς, ειδικά μέτρα ενίσχυσης αυτών που έχουν τις πιο αδύναμες ταξικές αποσκευές. Στόχος του ενιαίου σχολείου θα είναι «να μαθαίνουν όλα τα παιδιά» κι όχι να πιστοποιήσει ποια δεν μπορούν, ώστε να τα αποκλείσει. Γι' αυτό θα ασχολείται με την εξεύρεση τρόπων, μεθόδων και εργαλείων για το πρώτο κι όχι για το δεύτερο.

- **Δωρεάν και δημόσιος χαρακτήρας του σχολείου** και όλης της εκπαίδευσης. Πλήρη κατάργηση της ιδιωτικής εκπαίδευσης και με αυξημένες κοινωνικά παροχές για τα παιδιά της εργατικής τάξης.
- Αντιλαμβανόμαστε το δημόσιο δωρεάν σχολείο ως ένα ευρύτερο μορφωτικό κέντρο για τις εργατικές και αγροτικές περιοχές, ένα κέντρο πολιτισμού και για τη νέα γενιά και για τους γονείς τους, ένα συλλογικό κοινωνικό αγαθό που ανήκει στην ίδια την εργαζόμενη πλειοψηφία. Το ενιαίο σχολείο μπορεί να συμβάλει σε μια ριζικά διαφορετική μορφωτική πορεία, κόντρα στην εμπορευματοποίηση και στην ευτέλεια, αξιοποιώντας τις υπάρχουσες πολιτιστικές δομές. Με αυτό τον τρόπο κατανοούμε και την εξωστρέφεια του σχολείου, σε πλήρη αντιπαράθεση με τον αγοραίο καταναλωτισμό, τη σχολική αυτονομία και τη φιλανθρωπία των ποικίλων χορηγών.
- **Συλλογική διοίκηση:** η Γενική Συνέλευση του σχολείου (με τη συμμετοχή όλων των εργαζομένων του καθώς και

μαθητικών αντιπροσώπων) πρέπει να είναι το αποφασιστικό όργανο της λειτουργίας του, με δυνατότητα ολοκληρωτικής εκλογής διοικητικών οργάνων, άμεσα ανακλητών από την ίδια. Συλλογικός σχεδιασμός και συζήτηση με δυνατότητα λήψης αποφάσεων. Και φυσικά η κατάργηση προσευχών, εκκλησιασμών, παρελάσεων, θρησκευτικών συμβόλων και οποιασδήποτε μορφής ιδεολογικών καταναγκασμών είναι αναγκαίες προϋποθέσεις του εκδημοκρατισμού του δημόσιου σχολείου.

- **Κεντρικός παιδαγωγικός σκοπός:** η διαμόρφωση ανθρώπων με ισόρροπη σωματική, γνωστική, ηθική και καλλιτεχνική ανάπτυξη. Ανθρώπων που καλλιεργούν τη σωματική τους ευεξία, κατακτούν ακαδημαϊκές και τεχνικές γνώσεις και ικανότητες που αναφέρονται στους βασικούς κλάδους της παραγωγής, δηλαδή πολυτεχνική μόρφωση. Ανθρώπων που προσπαθούν συστηματικά να προσεγγίσουν ιδανικά όπως η συντροφικότητα και η αυτοθυσία για το δημόσιο συμφέρον, που εκτιμούν και απολαμβάνουν τις καλλιτεχνικές μορφές έκφρασης.
- **Ρόλος του εκπαιδευτικού:** σήμερα, ο εκπαιδευτικός λειτουργεί απλά ως αποτελεσματικός τεχνικός συγκεκριμένων διδακτικών αντικειμένων, χωρίς να θέτει ενοχλητικά ερωτήματα γύρω από τη φύση του αναλυτικού προγράμματος, το κοινωνικά καθορισμένο περιεχόμενο της σχολικής γνώσης και τον προσανατολισμό της κυρίαρχης εκπαιδευτικής πολιτικής. Οφείλει να επιδεικνύει όλα εκείνα τα επιθυμητά γνωρίσματα της «αξιολόγησης», να ανταγωνίζεται τους συναδέλφους του και να αποδέχεται ως κάτι αυτονόητο την γραφειοκρατία και την εκπαιδευτική ιεραρχία. Οφείλει, επομένως, να είναι μόνιμα υπό καθεστώς φόβου και να λειτουργεί ως απλός υπάλληλος και παιδαγωγικός διεκπεραιωτής ενός σχεδίου που έχει διαμορφωθεί από το κράτος. Αντίθετα, **ο ρόλος του εκπαιδευτικού στο ενιαίο, δημόσιο, δωρεάν 12χρονο σχολείο είναι αυτός του διανοούμενου της κοινωνικής**

Συνέχεια στη σελίδα 14

Η ανορθολογική βάση της άκρας Δεξιάς

του Δημήτρη Καπέτη

Τη δεκαετία του 1970 ήταν ο δικηγόρος Πύργος Καματερός, που με το θαυματουργό νερό του, το «ήλιον», θα θεράπευε τους καρκινοπαθείς και θα αφάνιζε την Τουρκία, τους κομμουνιστές και λοιπούς αντιφρονούντες και όλους γενικά τους εχθρούς της Ελλάδας. Ο παραληρηματικός λόγος του συγκέντρωσε χιλιάδες οπαδούς. Ένας 48χρονος ποδοπατήθηκε μέχρι θανάτου στην προσπάθειά του να πάρει ένα μπουκαλάκι απ' το «αγίασμα», ενώ πολλοί καρκινοπαθείς διέκοψαν τις θεραπείες τους, στηρίζοντας τη σωτηρία τους σ' αυτό. Μερίδα του τύπου αύξησε θεαματικά τις πωλήσεις της, ενώ νεαροί

τότε δημοσιογράφοι σαν τον Γ. Τράγκα είδαν την καριέρα τους να εκτοξεύεται. Όταν τελικά δικάστηκε, τιμωρήθηκε με οκτώ μήνες με αναστολή για αντιποίηση ιατρικού επαγγέλματος. Η ακροδεξιά ρητορική του αγνοήθηκε.

Ακολούθησε πληθώρα πεφωτισμένων, που χάρη σε μερίδα του τύπου ξέφυγαν από τα στενά όρια της περιοχής τους κι απασχόλησαν το πανελλήνιο (Αγία Αθανασία του Αιγάλεω, γέρων Παΐσιος).

Η έκρηξη της ιδιωτικής τηλεόρασης και του διαδικτύου γιγάντωσε το φαινόμενο. Τηλεοπτικοί αστέρες θησαύρισαν με τις ανιστόρητες ακροδεξιές ασυ-

ναρτησίες τους (Λιακόπουλος) ή αναβαθμίστηκαν σε αστέρες της πολιτικής ζωής (Άδωνις, Βελόπουλος). Θεωρίες συνωμοσίας (ψεकाσμοί) και αστικοί μύθοι (για μια ψήφο δεν έγινε διεθνής γλώσσα εμπορίου η Ελληνική) διαδόθηκαν ταχύτατα κι έγιναν πιστευτοί από σημαντική μερίδα του πληθυσμού.

Ιδιαίτερη μνεία αξίζει η περίπτωση του σύγχρονου Μεσσία Αρτέμης Σώρρα. Ενός κοινού απατεώνα που ισχυρίστηκε πως κατέθεσε 600 δις για τη διαγραφή του ελληνικού χρέους. Όταν ο πλουσιότερος άνθρωπος του κόσμου μετά βίας ξεπερνά τα 80 δις (αυτό όμως είναι άλλης τάξης σκάνδαλο), ο Αρτέμης έχει 3 τρις. Πόθεν έσχες; Μα, φυσικά πούλησε Αρχαία Ελληνική τεχνολογία στη C.I.A., και κατέχει και τις μετοχές της Τράπεζας της Ανατολής (Αβάντι, Μαέστρο, ένα καλαματιανό...). Όσο πιο χοντροκομμένο το ψέμα τόσο πιο πιστευτό γίνεται! Κι εδώ τα κανάλια (Μ. Τριανταφυλλόπουλος, Θ. Αναστασιάδης) έρχονται να τον προβάλλουν και να του προσφέρουν αναγνωρισιμότητα και,

άρα, αξιοπιστία. Αποκτά χιλιάδες οπαδούς κι ανοίγει τουλάχιστον 110 γραφεία σ' όλη τη χώρα. Και, παρά τα τρισεκατομμύριά του, μαζεύει εγγραφές και μηνιαίες συνδρομές απ' όλα τα μέλη την ίδια στιγμή που τους ωθεί να καταθέσουν στην εφορία αίτημα να πληρωθούν τα χρέη τους από το διαπίστευμά του. 12 χιλιάδες, περίπου, συμπολίτες μας το έπραξαν και πολλοί περισσότεροι φρονούν πως το πέτυχαν κιόλας.

Οι ακροδεξιοί απατεώνες προσελκύουν τους πιστούς τους πατώντας πάνω σ' έναν, τουλάχιστον, από τους βασικούς πυλώνες του νεοελληνικού φαντασιακού, τον Ελληνισμό ή/και την Ορθοδοξία. Ο Αρτέμης προσώρας ποντάρει στον πρώτο(τον πλούτισε άλλωστε...). Συγκεντρώνει 500 πιστούς του στις 27 Αυγούστου 2016 στον αυστηρά φυλασσόμενο χώρο της Αρχαίας Ολυμπίας και σοκάρει το κοινό και τους φύλακες με τις τελετές του. Η Αστυνομία, βέβαια, παρά τις κλήσεις που δέχεται δεν επεμβαίνει.

Δεν δικαιολογούμε αλλά και δεν μπορούμε να καταδικάσουμε ελαφρά τη καρδιά την ευπιστία ανθρώπων που υποφέρουν ή είναι απελπισμένοι. Ο πόνος

κι ο φόβος είναι κακοί σύμβουλοι. Ερωτηματικά, όμως, γεννά η ανοχή ίσως και συνηγορία των εξουσιών της Πολιτείας μας, συμπεριλαμβανομένης της τέταρτης (ΜΜΕ). Γιατί η Εισαγγελία του Πύργου δε διάταξε έρευνα για τα τεκταινόμενα στον αρχαιολογικό χώρο; Γιατί δεν προστατεύονται οι πολίτες από αδικήματα όπως διασπορά ψευδών ειδήσεων, σύσταση συμμορίας κλπ; Δύο μέρες πήρε στην ΕΛΑΣ να ανακαλύψει και να συλλάβει το νεαρό απ' τη Χαλκίδα που, εμπνευσμένος από το κίνημα των Πασταφάριαν στην Αμερική, ανήρτησε στο Διαδίκτυο το λογοπαίγνιο με τον Παστίτσιο, αλλά καθυστερεί να συλλάβει το Σώρρα παρά την καταδικαστική απόφαση (έπειτα, σημειωτέον, από τη μήνυση ιδιωτών). Όταν μάλιστα δόθηκε εντολή στα ανεπαρκώς επανδρωμένα αστυνομικά τμήματα να διαθέσουν προσωπικό για την προστασία των οπαδών του Σώρρα. Από ποιους κινδυνεύουν;

Γιατί, τελοσπάντων, όλη αυτή η κάλυψη στους Μεσσίες του Ακροδεξιού Μεταφυσικού; «Ποιος, επιτέλους, κυβερνά αυτόν τον τόπο;»

Θεωρίες συνωμοσίας και μυστικοποίηση της πολιτικής

Του Μιχάλη Λεγάκη

Σύμφωνα με τον Μιχαήλ Μπάρκουν, ομότιμο καθηγητή στο Πανεπιστήμιο των Συρακουσών στη Νέα Υόρκη, όλες οι θεωρίες συνωμοσίας υπακούνε σε τρεις βασικές αρχές: τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται, τίποτα δεν είναι τυχαίο και όλα συν-

δέονται μεταξύ τους. Έτσι λοιπόν τα αεροπλάνα που έπεσαν στους Δίδυμους Πύργους δεν ήταν παρά ολογράμματα ψηφιακά επεξεργασμένα, οι αριθμοί κάτω από τα barcodes δεν είναι παρά συγκαλυμμένες εκδοχές του 666, ενώ η σύγχρονη προσφυγική κρίση είναι καταφανές

σχέδιο των μουσουλμάνων να εξισλαμίσουν την Ευρώπη.

Είναι ένας τρόπος να ερμηνεύεις την πραγματικότητα γύρω σου με όρους αστυνομικού μυθιστορήματος: όπως εκεί, έτσι κι εδώ υπάρχει κάπου κρυμμένη μία «αλήθεια» ή ένας «δολοφόνος», τον οποίο εμείς πρέπει να ανακαλύψουμε ακολουθώντας τα «ίχνη» του και παρατηρώντας τις συνδέσεις που οι άλλοι δεν βλέπουν. Ένας τρόπος οπωσδήποτε γοητευτικός και εύκολα αφομοιώσιμος, αφού προσφέρει το απαραίτητο «μυστήριο» απαλλάσσοντας ταυτόχρονα τον δέκτη από το βάρος των σύνθετων και απαιτητικών κοινωνικοπολιτικών αναλύσεων.

Από τη μεσαιωνική συκοφαντία του αίματος που βάραινε τους Εβραίους μέχρι τους σημερινούς αστικούς μύθους που κατακλύζουν το διαδίκτυο, το κοινωνικό φαντασιακό δεν έπαψε ποτέ να παράγει και να θρέφεται από τέτοιες θεωρίες συνωμοσίας. Θεωρίες βολικές για κάθε εξουσία, αφού στρέ-

φουν πάντοτε την προσοχή αλλού αφήνοντας την ίδια αλώβητη. Ακόμη και στην περίπτωση όπου τα βέλη τέτοιων θεωριών στρέφονται κατά των μηχανισμών του κράτους (π.χ. της CIA ή του Μπους), η σαθρότητα των επιχειρημάτων τους τις καθιστά πολιτικά ανωφελείς. Το μόνο που καταφέρνουν είναι να αποπροσανατολίζουν τον κόσμο και να μεγεθύνουν το δέος του μπροστά στην παντοδύναμη εξουσία.

Η συνωμοσιολογική σκέψη δομείται πάνω στα θεμέλια της άγνοιας και της προκατάληψης. Και ανθεί ιδιαίτερα σε καθεστώα ολοκληρωτικά - οπότε παίρνει τον χαρακτήρα μονοφωνικής κρατικής προπαγάνδας - ή σε εποχές ιδεολογικής σύγχυσης. Μια τέτοια εποχή ήταν ο Διαφωτισμός, μία ανάλογη είναι και η δική μας.

Στον Διαφωτισμό ο μυστικισμός έρχονταν σαν αντίβαρο στον νεοεισαγόμενο ορθολογισμό, που κλόνιζε τα ιδεολογικά θεμέλια των παραδοσιακών κοινωνιών. Στην εποχή μας κάτι

ανάλογο συμβαίνει: η γιγάντωση των παγκοσμιοποιημένων κέντρων εξουσίας και η εντυπωσιακή τεχνολογική εξέλιξη έχουν διαμορφώσει ένα πλαίσιο όπου οι περισσότεροι άνθρωποι μένουν εκστατικοί, φοβισμένοι και άφωνοι. Μην έχοντας στην κατοχή τους τα απαραίτητα εργαλεία ή τις γνώσεις για την ανάλυση της πραγματικότητας, παραδομένοι στον εθνικισμό, την μεταφυσική και τον μεσσανισμό που η κατάρρευση Αριστεράς άφησε να (ξαν)ανθίσουν, αναζητούν τις απαντήσεις στα πιο απίθανα σενάρια, φτιαγμένα με τα πιο παλιά υλικά. Για να κοιμηθούν μέσα στα σκοτάδια με την αυταπάτη πως είναι ζυπνητοί.

Η ιστορική εμπειρία δείχνει πως τέτοιες θεωρίες συνωμοσίας πάντοτε θα υπάρχουν. Πάντοτε θα υπάρχουν φαντασιόπληκτοι, πάντοτε θα υπάρχουν εξουσιαστές και εξουσιαζόμενοι που θα τις έχουν ανάγκη. Το θέμα είναι όμως να περιοριστεί η απήχησή τους. Στην εποχή του hi-tech σκοταδισμού που βιώνουμε, ένας νέος Διαφωτισμός είναι απαραίτητος.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΩΡΑ
5 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2015
350 ΕΤΟΣ
ΑΡ. ΦΥΛΑΧΟΥ (10449) 3645
ΤΙΜΗ 1 ΕΥΡΩ

Πρόταση - σοκ των δανειστών για ΤΣΕΚΟΥΡΙ στις συντάξεις

ΕΝΘΕΤΟ ΓΙΑ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗΣ!

ΑΠΟΚΡΥΦΗ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ
Ο ΑΓΙΟΣ ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ ΜΑΤΡΑΣ ΜΗΤΡΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΜΑΧΩΝ ΜΕΣΟΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΥΠΗΡΕΞΕ ΠΥΡΡΙΝΙΚΟ ΠΑΘΚΛΑΥΤΟΜΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΠΟΛΗ

ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΥΣΤΕΙΟ ΤΟΥΡΑΚΗ

ΦΑΚΕΛΟΙ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΣΥΝΙΣΤΗΤΕ: Ο ΚΕΡΙ ΗΡΩΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΓΙΑ ΝΑ... ΜΟΙΡΑΞΕΙ ΤΟ ΑΙΓΑΙΟ

ΑΓΙΟΣ ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ ΑΠΟ ΤΟ 1985: "ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΑΥΡΟ ΠΡΟΕΔΡΟ ΤΩΝ ΗΠΑ"

Ο Πούτιν συνειδητοποιεί ότι ήρθε η ώρα των Προφητειών, εμείς;

ΕΙΣΒΟΛΗ ΣΤΟ ΜΑΞΙΜΟΥ
ΕΠΑΝΗΛΘΕ ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΩΝ ΚΟΡΩΝ ΠΕΡΙΠΟΛΙΩΝ ΜΕ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ, ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΚΑΙ... ΚΟΙΝΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ ΞΕΡΕΙ ΤΙ ΛΑΜΒΑΝΕΙ

Έξω η Χρυσή Αυγή από τα σωματεία

Του Γιώργου Κρεασίδη

Τα τελευταία χρόνια η Χρυσή Αυγή προσπαθεί να παρέμβει συνδικαλιστικά (εκπαίδευση, δήμος Θεσσαλονίκης κ.α.) και γεννιούνται, καταρχήν, δυο ερωτήματα. Τι πραγματικά επιδιώκουν οι φασίστες στα σωματεία; Μπορεί ο φασισμός και ο ναζισμός να αντιμετωπίζονται απλά ως μια άλλη άποψη στο συνδικαλιστικό κίνημα;

Σχετικά με το πρώτο, τα πεπραγμένα αποκαλύπτουν τις προθέσεις. Είναι γνωστή η προσπάθεια της Χρυσής Αυγής, να διαλύσει το σωματεία των ναυτεργατών και της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης στο Πέραμα, ώστε να συγκροτήσει ένα άλλο που θα εξυπηρετεί τα

συμφέροντα των εφοπλιστών. Εκεί στόχευε η δολοφονική ενέδρα σε συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ στις 12.9.2013. Επιβεβαιώνεται και από τους ίδιους σε μια σειρά επερωτήσεων που καταθέτει η Χρυσή Αυγή στο κοινοβούλιο υπέρ των εφοπλιστών, αλλά και από τις άμεσες επαφές με την εργοδοσία.

Μιλώντας για το εκπαιδευτικό κίνημα, ας είμαστε ξεκάθαροι. Οι φασίστες αρνούνται βασικούς σκοπούς της εκπαίδευσης, το δικαίωμα όλων των παιδιών στη μόρφωση από ένα σχολείο που τα αντιμετωπίζει ισότιμα. Σε ό,τι αφορά το περιεχόμενο, αρνούνται τους στόχους της δημοκρατικής συνείδησης, της αντιφασιστικής στάσης και της

απόρριψης του ρατσισμού και είναι υπέρ της “φυσικής υπεροχής”, μιας κοινωνίας των “αρίστων”, δεν δέχονται ότι οι άνθρωποι γεννιούνται ίσοι μεταξύ τους και έχουν अपαράγραπτα δικαιώματα.

Οι φασίστες αρνούνται και τους στόχους των συνδικάτων που παλεύουν στην εκπαίδευση υπέρ του κοινωνικού αγαθού της δημόσιας δωρεάν παιδείας και των δικαιωμάτων και ελευθεριών των εργαζομένων στη δημόσια εκπαίδευση. Αρνούνται τη δημοκρατική λειτουργία που προβλέπουν τα καταστατικά των σωματείων.

Ο δήθεν συνδικαλιστικός λόγος των φασιστών αφήνει στο απυρόβλητο την εκπαιδευτική

πραγματικότητα και τα προβλήματα, αποτέλεσμα της πολιτικής κυβέρνησης-ΕΕ-ΔΝΤ. Το πρόβλημα τους είναι η έλλειψη εθνικιστικής προπαγάνδας, οι συνδικαλιστικές ελευθερίες μαθητών και εκπαιδευτικών, η Αριστερά. Στις θέσεις τους ξεχωρίζουν: “η ουσιαστική κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου και απαγόρευση των κομματικών παρατάξεων, ειδικές εξετάσεις για τους διδάσκοντες, ώστε να επιβεβαιωθεί το γνωστικό τους επίπεδο και η εθνική τους συνείδηση”.

Μια άλλη κρίσιμη παράμετρος είναι η εθνικοσοσιαλιστική ιδεολογία, ο ναζισμός. Μια ιδεολογία που στη δίκη της Νυρεμβέργης, μετά την αποκάλυψη των φρικιαστικών εγκλημάτων κατά της ανθρωπότητας, καταδικάστηκε ως εγκληματική,

καθώς ωθεί, προϋποθέτει και δικαιολογεί την απόλυτη περιφρόνηση της ζωής και των ελευθεριών των ανθρώπων. Έπειτα από αυτή τη δίκη δεν μπορεί κανείς να θεωρεί τον εθνικοσοσιαλισμό-ναζισμό μια ακόμη ιδεολογία. Είναι μια ιδεολογία που καταξιώνει το έγκλημα. Για αυτό η Χρυσή Αυγή την αρνείται σταθερά, παρά το πλήθος στοιχείων που καταδεικνύουν το προφανές: είναι εθνικοσοσιαλιστές και νεοναζιστές. Δεν διστάζουν όμως συχνά πυκνά να στέλνουν μήνυμα πίστης σε αυτή με τρόπο που δεν είναι άμεσα αντιληπτός στους περισσότερους, όπως η αναφορά σε δηλώσεις και ανακοινώσεις στο σύνθημα «ζήτω η νίκη», δηλαδή το χιτλερικό «Sieg Heil».

Συνέχεια από τη σελίδα 4 «ΞΕΝΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΙΚΟ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟ ΓΛΩΣΣΟΜΑΘΕΙΑΣ»

τάξεις Α' και Β' του Δημοτικού και από 4 σε 3 στις υπόλοιπες τάξεις).

Να σημειωθεί εδώ ότι εκτός από τις επιπτώσεις στο επίπεδο της παρεχόμενης ξενόγλωσσας εκπαίδευσης υπάρχουν επιπτώσεις και στις εργασιακές συνθήκες των εκπαιδευτικών.

Είναι λοιπόν φανερό από όλα τα παραπάνω ότι η φετινή προσπάθεια να αξιολογηθούν οι μαθητές με γραπτές δοκιμασίες που προσομοιάζουν τις εξετάσεις του ΚΠΓ και μάλιστα σε αδιάδικτα κείμενα, σε καμιά περίπτωση δεν αρκεί για να προετοιμάσει τους μαθητές του Γυμνασίου για την απόκτησή του. Αντίθετα, δημιούργησε μεγάλη αναστάτωση στους ξενόγλωσσους εκπαιδευτικούς, ενώ οι επιδόσεις των μαθητών

στις συγκεκριμένες δοκιμασίες, ύστερα από τις πρώτες εκτιμήσεις των εκπαιδευτικών, φαίνεται να είναι χαμηλότερες σε σχέση με εκείνες των προηγούμενων χρόνων. Επομένως, για ουσιαστική αναβάθμιση της ξενόγλωσσας εκπαίδευσης που παρέχει το δημόσιο σχολείο και σύνδεσή του με την απόκτηση του ΚΠΓ το εκπαιδευτικό κίνημα διεκδικεί:

- Άμεσους μαζικούς διορισμούς ξενόγλωσσων εκπαιδευτικών.
- Αύξηση των ωρών διδασκαλίας των ξένων γλωσσών σε Γυμνάσιο και Λύκειο σύμφωνα με τις ώρες που προτείνονται από το Ενιαίο Πλαίσιο Αναφοράς για τις γλώσσες
- Σύνδεση Αναλυτικού Προ-

γράμματος Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης.

- Υποχρεωτική συνδιδασκαλία της δεύτερης ξένης γλώσσας (Γαλλικά, Γερμανικά, Ιταλικά και Ισπανικά) ανεξάρτητα από τον αριθμό των μαθητών.
- Έγκριση ολιγομελών τμημάτων (μέχρι 15 μαθητές στο τμήμα).
- Αντικατάσταση των υπαρχόντων συγγραμμάτων με άλλα, πιο σύγχρονα ανταποκρινόμενα στις αυξημένες ανάγκες των μαθητών.
- Πλήρης υλικοτεχνική υποδομή.
- Ενίσχυση του θεσμού της ενισχυτικής διδασκαλίας για μαθητές με μαθησιακές δυσκολίες.

Συνέχεια από τη σελίδα 4 «Η ΠΡΟΤΑΣΗ ΜΑΣ: Το σχολείο των αναγκών και των δικαιωμάτων μας»

αλλαγής. Ο παιδαγωγός δεν είναι απλά μεταδότης γνώσεων, είναι καθοδηγητής στον δύσκολο δρόμο της μόρφωσης των παιδιών και του αγώνα για κοινωνική και πολιτική χειραφέτηση.

- Ένας τέτοιος ρόλος είναι ασύμβατος με τις ελαστικές σχέσεις απασχόλησης, την αξιολόγηση, την περιπλάνηση σε πολλές σχολικές μονάδες και τη διαρκή απειλή των απολύσεων και μετατάξεων. Προϋποθέτει ανθρώπους ελεύθερους, σε διαδικασία διαρκούς επιστημονικής επιμόρφωσης και αυτομόρ-

φωσης, με αναγνώριση της παιδαγωγικής τους συμβολής σε μια κοινωνία αλληλεγγύης και ισότητας, όπου θα μπορούν να ζουν με αξιοπρέπεια με το μισθό τους, για να μπορούν να συμβάλλουν, με τη σειρά τους, στη μορφωτική ενδυνάμωση και χειραφέτηση της νέας γενιάς.

- Ενιαία πολύμορφη γνώση βασισμένη στα ιστορικά διαμορφωμένα θεμέλια των επιστημών, ώστε όλα τα παιδιά να διεισδύουν στους νόμους κίνησης της φύσης και της κοινωνίας.

- Ριζική αλλαγή στα αναλυτικά προγράμματα και βιβλία, καθορισμό με παιδαγωγικούς όρους ενιαίου ωρολόγιου προγράμματος για όλα τα παιδιά. Τα παιδιά των προσφύγων και μεταναστών να μαθαίνουν τη γλώσσα και την ιστορία της χώρας τους.

- Ο τίτλος που θα δίνεται στο τέλος του ενιαίου δωδεκάχρονου σχολείου θα σημαίνει ότι ο απόφοιτός του έχει αποκτήσει εκείνες τις γνώσεις που προβλέπει το πρόγραμμά του και δεν θα χρειάζεται καμιά επιπλέον πιστοποίηση.

Συνέχεια από τη σελίδα 8 «Η ΟΛΜΕ στον αστερισμό...»

κή του ΠΑΜΕ χαράσσεται με γνώμονα παραταξιακές σκοπιμότητες. Αρνήθηκαν να δώσουν οι σύλλογοι τη μάχη για τη μη εφαρμογή της θεματικής εβδομάδας και τις δημιουργικές εργασίες. Έχουν αναγάγει τις Παρεμβάσεις και τους εκπροσώπους τους σε αποκλειστικό εχθρό τους, αντί της αντιπαράθεσης με τις δυνάμεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού με τις οποίες λειτουργούν ως συνεκτικός ιστός πλέον. Στη Θεσσαλονίκη τα παραδείγματα είναι πλέον πολλά: σκευωρία κατά Παρεμβάσεων της Ε' ΕΛΜΕ, αποχώρηση από Γ.Σ., σύμπραξη με ΠΕΚ(πρώην ΠΑΣΚ) για αιμοδοσία, συγκάλυψη παρατυπιών ΠΥΣΔΕ, υπονόμευση συντονισμού των ΕΛΜΕ.

Οι Παρεμβάσεις είμαστε η μόνη δύναμη που επιμένουμε ο κλάδος χωρίς αναμονή να χαράζει αγωνιστική πορεία με βάση τις αποφάσεις των συνεδρίων και των Γ.Σ., να συνεχίσει να έχει στον προσανατολισμό του την προβολή του «άλλου δρόμου» για την κοινωνία και την εκπαίδευση και δε σταματήσαμε να καταθέτουμε προτάσεις κινητοποιήσεων των εργαζομένων. Μπροστά στο 18ο συνέδριο της ΟΛΜΕ και στο ίδιο το συνέδριο θα δώσουμε τη μάχη να καθορίσουν την εξέλιξη του τα ψηφισμένα αιτήματα και οι διεκδικήσεις του κλάδου και να χαράξουμε μια νέα αγωνιστική πορεία στην οποία θα συμβάλουμε με τις ιδέες και τις προτάσεις μας.

Συνέχεια από τη σελίδα 9 «Η κρίση του συνδικαλιστικού...»

κτής ήταν καρπός σκληρών αλλά και αξιοπρεπών, συναρπαστικών αγώνων και ότι τώρα χάνουμε είναι καρπός της αδράνειας, της παραίτησης, της απέλπιδας, πρόσκαιρης και εν τέλει μη ηθικής ατομικής «λύσης».

Με αυτές τις σκέψεις καλούμε σε ένα γόνιμο προβληματισμό και ειλικρινή ανοιχτό διάλογο για να βρούμε τους καλύτερους τρόπους να δυναμώσουμε την συλλογική μας προσπάθεια, να ανταμώσουμε όλοι μαζί ξεπερνώντας πικρίες, αδυναμίες, αντιπαράθεσεις άγονες, να μετατρέψουμε σε πλούτο τις διαφορετικές αντιλήψεις και προτάσεις.

Δεν γίνεται αλλιώς!

Εκτιμούμε ότι είμαστε σε συνθήκες διάλυσης του δημόσιου σχολείου, πλήρους απαξίωσης του εκπαιδευτικού. Σήμερα διακυβεύεται το μέλλον της χώρας και των παιδιών μας...

Είναι πλήρως αντιφατική η εικόνα την ώρα που συμβαίνουν όλα αυτά να μαζευόμαστε 10-20 συνάδελφοι σε μια κρύα αίθουσα να ...αλλάξουμε την κατάσταση

και δεν μας παρηγορεί ούτε ο Ελύτης:

«Μέσα στη θλίψη της απέραντης μετριότητας, που μας πνίγει από παντού,

παρηγοριέμαι ότι κάπου, σε κάποιο καμαράκι,

κάποιοι πεισματάρηδες αγωνίζονται να εξουδετερώσουν τη φθορά.»

Μια καθηγήτρια στο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης

Του Μιχάλη Λεγάκη

Είναι αλήθεια πως καθηγητές-κινηματογραφιστές δεν συναντάς συχνά. Πόσο μάλλον που να συμμετέχουν σε μία διοργάνωση τόσο σπουδαία όσο το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ της Θεσσαλονίκης. Και όμως, εμείς εντοπίσαμε μία, εδώ, στην πόλη μας! Τη λένε Τζίνα Γεωργιάδου και διδάσκει γραφικές τέχνες στον «Ευκλείδη» και στο «Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο», ενώ παράλληλα σπουδάζει (για δεύτερο πτυχίο) στη Σχολή Κινηματογράφου.

Στο Φεστιβάλ συμμετείχε με το παρθενικό της δημιούργημα, το «Beatbox και αερόφωνα: Νίκος Δημηνιάκης». Ένα κινηματογραφικό πορτραίτο ενός νέου συναδέλφου (δασκάλου αυτή τη φορά) της πόλης, που έχει επινοήσει έναν πρωτοποριακό τρόπο συνδυασμού των πνευστών με την τεχνική Beatbox, τη φωνητική δηλαδή μίμηση πρωτίστως των κρουστών αλλά και πολλών άλλων ηχητικών εφέ.

Το ντοκιμαντέρ της έτυχε πολύ θερμής υποδοχής. Λίγες μέρες μετά την προβολή του μιλήσαμε για αυτό.

Η ιδέα για το ντοκιμαντέρ πώς προέκυψε;

Εξ ανάγκης. Μας είχαν ζητήσει από τη Σχολή Κινηματογράφου ένα ντοκιμαντέρ επί χάρτου, να το σχεδιάσουμε δηλαδή με κείμενο. Εγώ όμως σκέφτηκα να το κάνω στην πράξη.

Και τον Νίκο Δημηνιάκη πώς τον ανακάλυψες;

Τον πρωτοείδα το 2015 στο 5ο

Φεστιβάλ Σύγχρονης Μουσικής Synthermia Plus που συνδιοργανώνουν κάθε χρόνο το Δημοτικό Ωδείο Θέρμης, η Δ.Ε.Π.Α.Θ. και η Beartive. Ο γιος μου ο Αλέξης είχε παρακολουθήσει το σεμινάριο για το Beatbox με τον Δημηνιάκη. Είχε ενθουσιαστεί. Όταν μετά από μια βδομάδα είδα τον Δημηνιάκη στη «συναυλία» που έδωσαν με τα παιδιά του σεμιναρίου για να μας δείξουν τι είχαν καταφέρει μαζί, εντυπωσιάστηκα. Δεν ήταν μόνο το αισθητικό αποτέλεσμα ούτε η πρωτοτυπία του όλου πράγματος, αλλά και το πώς επικοινωνούσε με τα παιδιά, το πάθος και η γαλήνη που απέπνεε. Κι έτσι, όταν μας είπαν στη σχολή για το ντοκιμαντέρ, τον θυμήθηκα αμέσως. Τον πήρα τηλέφωνο, είναι δάσκαλος σε ένα δημοτικό σχολείο, εδώ στα δυτικά και έτσι ξεκινήσαμε.

Ήταν δύσκολη η παραγωγή;

Για την ολοκλήρωση της ταινίας ως και τελικό μοντάζ όχι και τόσο. Μαζί μου ήταν και μια συμφοιτήριά μου, η Ιωάννα Χρυσανθοπούλου. Συμπληρωματικά πλάνα τράβηξαν κι άλλοι φίλοι, η Έλλη Δέλλιου και ο Γιάννης Γρηγοριάδης. Για τα γυρίσματα δεν χρειάστηκε παρά μια κάμερα DSLR που έχω σπίτι, μαζί με ένα απλό κατευθυντικό μικρόφωνο. Το μοντάζ το ανέλαβε δωρεάν ένα φίλος, πρώην συμφοιτητής μου στο ΤΕΙ Αθήνας και καθηγητής τώρα στη Σχολή Κινηματογράφου, ο Γιάννης Κολαξίζης. Την επεξεργασία του ήχου την ανέλαβε κι αυτή δωρεάν ένας

φίλος του Δημηνιάκη, ο Νίκος Ρονδέλης. Οπότε τελικά... δεν μας στοίχισε σχεδόν τίποτα.

Πόσο κράτησαν τα γυρίσματα;

Περίπου οκτώ μήνες, από τον περασμένο Μάρτιο ως το Οκτώβριο. Συναντιόμασταν με τον Νίκο τότε εδώ, τότε εκεί και κάναμε τις λήψεις. Αυτό που μου έμεινε από τη γνωριμία μαζί του, αυτό που εκτίμησα πιο πολύ πάνω του, είναι η εργατικότητα του, η αφοσίωση του σε αυτό που κάνει. Και αυτό είναι κάτι που με συγκινεί στους ανθρώπους.

Στο φεστιβάλ πώς βρέθηκες;

Με απλή αίτηση. Η ταινία αξιολογήθηκε από μία κριτική επιτροπή και προκρίθηκε για να ενταχθεί στο επίσημο πρόγραμμα, στο τμήμα μουσικής.

Και ποια ήταν η ανταπόκριση του κοινού;

Πολύ θετική. Έγιναν δύο προβολές σε γεμάτες αίθουσες.

Δέχτηκα πολύ ενθαρρυντικά σχόλια. Κάποια μάλιστα μου είπε πως πήρε κουράγιο από αυτά που είδε. «Αφού γίνονται τέτοια πράγματα ακόμη και σήμερα», μου είπε, «πάει να πει πως υπάρχει μέλλον. Με γέμισες αισιοδοξία».

Πώς συνδυάζεται η δουλειά της εκπαιδευτικού με εκείνη της κινηματογραφίστριας; Μπορείς να μοιράζεσαι μέρος έστω της συγκινήσεων που απολαμβάνεις όταν κινηματογραφείς με τους μαθητές σου;

Κοίταξε, από τεχνική άποψη δεν βιώνω κάποιο ασύμβατο. Οι γραφικές τέχνες που διδάσκω σχετίζονται άμεσα ή έμμεσα με κάθε είδους εικόνα. Για το άλλο όμως που με ρωτάς, πάνε χρόνια που έχω πάψει να αντλώ ιδιαίτερη απόλαυση από τη δουλειά μου, που έχω πάψει να βλέπω στα παιδιά αυτή τη συγκίνηση που γεννά η μάθηση. Ίσως να φταίνε και αυτά τα βίντεο που τραβάνε

διαρκώς με τα κινητά, που τα έχει κάνει να απομυθοποιήσουν τα πάντα. Μόνο στα δημοτικά, στις μικρές τάξεις, μπορείς να δεις ακόμα ενθουσιασμό. Η αλήθεια είναι όμως πως φέτος που διδάσκω στο νυχτερινό, σε ενήλικες, είδα και πάλι αυτόν τον ενθουσιασμό. Είναι πολύ ενθαρρυντικό, αλλά η πλειονότητα των μαθητών δεν είναι νέα παιδιά, είναι πάνω από 40.

Οπότε, αν είχες τη δυνατότητα, θα άφηνες τη δουλειά της εκπαιδευτικού;

Όχι. Παρ' όλες τις απογοητεύσεις μου αρέσει η δουλειά μου. Χαίρομαι όταν παλιοί μου μαθητές και μαθήτριες επικοινωνούν μαζί μου.

Στα 2013 ήσουν μεταξύ εκείνων των συναδέλφων που είχαν βγει στη διαθεσιμότητα. Πώς το βίωσες όλο αυτό;

Κατ' αρχάς το περίμενα. Έπειτα από τόσα χρόνια περιπλάνησης

Συνέχεια στη σελίδα 16

Τα παιδιά της ποιητικής παρορμητικότητας και ταυτόχρονα θύματα της καταστατικής συνάρτησής τους με το περιβάλλον.

Κοινωνικό – εκπαιδευτικό,πολιτικό,οικονομικό.

Αφετηρία, το πολιτικό. Το της πόλεως ουσιώδες. Δυνάμει αξιακό.

Χώρος, άλλοτε διαρκούς κατάφασης, άλλοτε διαρκούς άρνησης κι συχνά αυταρχίας διαφόρων βαθμών έντασης.

Με δύο λόγια η άρνηση άρθρωσης Λόγου. Λόγω αγκύλωσης.

Ή αλλιώς, η απουσία χρώματος.

Κι ανάμεσα στο όλον και το τίποτε,στο παντού και το πουθενά,όλα άσπρο-μαύρο.

Μόνο που κανένα από τα δύο δεν είναι χρώμα.

Το πρώτο όμως είναι σύνθεση όλων των χρωμάτων, ενώ το δεύτερο τα “καταπίνει” όλα.

Η Χώρα που καταναλώνει το μέλλον των παιδιών της.

Γεωμετρικός-κοινός τόπος εξόχως καταναλωτικός.

Ζητούμενο, η ισορροπία, η οποία μειώνει την εντροπία (αταξία) του συστήματος.

Επειδή όμως το εν λόγω σύστημα είναι κατ' ουσίαν υποσύστημα,

οι πρώτες αναγωγές των παιδιών στην ευρύτερη κλίμακα,

κατά την είσοδό τους δηλαδή στο σχολείο,

αλλά και στην κοινωνία των ανθρώπων

που υποκριτικά λένε “ναι” και σκέφτονται “όχι”,

αναπαράγουν τις στρεβλώσεις του όλου.

Εν αρχή, η επώδυνη έξοδος από την “μήτρα”, το σχολείο 9ετούς υποχρεωτικής

εκπαίδευσης αντί 12ετούς Παιδείας, με τα παιδιά βορά του υπερσυστήματος.

Εν τέλει, κατά κανόνα νευρωτικοί σοφοί και σπάνια ευτυχισμένοι αρτοποιοί.

Το λίγο του χωροχρόνου τους, το άπειρο πολύ της μοναξιάς τους.

Αφανείς... αντιήρωες ενίοτε, επιστήμονες,καλλιτέχνες,διανοούμενοι.

Συγκεκαλυμμένες και συχνά περιφερόμενες εγωπάθειες,

ορατές όμως ακόμη και στο σκοτάδι.

Ίσως, μάλλον, σίγουρα η πρωτογενής περί δικαίου – αισθητικής κοινή αντίληψη των παιδιών μπορεί να διορθώσει τις στρεβλώσεις του όλου

και να υπάρξει συλλογική ηθική των ανθρώπων και μέλλον για τα παιδιά,

τα κατ' εξοχήν σοβαρά άτομα αυτού του πλανήτη.

Κι όχι οι ηθικολογίες και τα ηθικά διδάγματα...από το πλεόνασμα πολιτικής υποκρισίας

με τοξικό ομόλογο - παράγωγο την αξιακή χρεωκοπία.

Όταν είναι βέβαιον ότι ακόμη και μία καλογραμμένη σελίδα,ενός σχολικού βιβλίου,

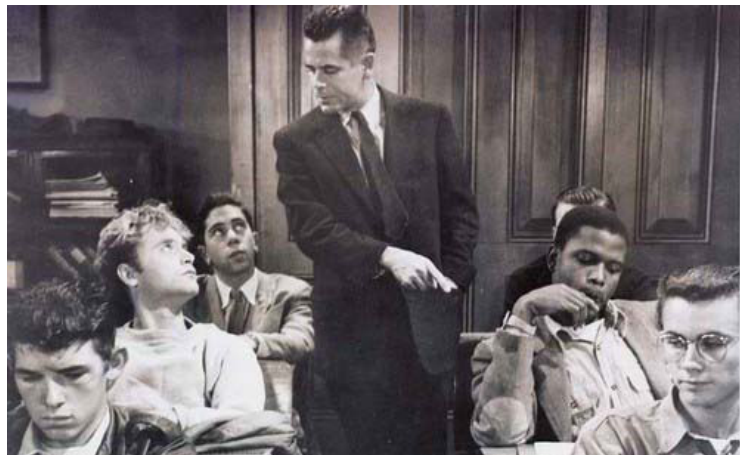
μπορεί να δώσει μια σιωπηλή μάχη για έναν καλύτερο κόσμο.

Πι αυτό “Ψωμί,Παιδεία,Ελευθερία και χωρο-χρόνο στα παιδιά, να χαράξουν τα όνειρα πορεία.”

Ο χωροχρόνος των παιδιών, που είναι η τέταρτη ή μήπως η πρώτη διάσταση της αρμονίας του σύμπαντος κόσμου;

Παναγιώτης Ι. Κύκλης
Εκπαιδευτικός - Χημικός

Κινηματογραφική λέσχη Γ ΕΛΜΕ-Θ Η εκπαίδευση στο... πανί

Του Μιχάλη Λεγάκη

Από πάνω ο έναστρος ουρανός κι από κάτω τα φώτα της πόλης να τρεμοπαίζουν στην νυχτερινή υγρασία. Και μια παρέα

καθηγητών να κάθονται στο μπαλκόνι του Ιου Γυμνασίου Συκεών και να απολαμβάνουν τη θέα συζητώντας για την ταινία που μόλις είδαν: τη «Ζού-

γκλα του μαυροπίνακα» του Richard Brooks (1955).

Ήταν η τέταρτη ταινία που πρόβαλε η νεοσύστατη **κινηματογραφική λέσχη** της Γ ΕΛΜΕ-Θ αυτή τη σχολική χρονιά. Είχαν προηγηθεί «Τα 400 χτυπήματα» (1959) του Φρανσουά Τρυφώ τον Φεβρουάριο, «Το μάθημα» (2014) της Κριστίνα Γκρόζεβα και του Πέταρ Βαλτσάνοφ τον Γενάρη και «Η γλώσσα της πεταλούδας» (1999) του Χοσέ Λουίς Κουέρδα στα τέλη Νοέμβρη. Μία προβολή κάθε μήνα.

Στόχος της Γ ΕΛΜΕ-Θ που πήρε την πρωτοβουλία δεν ήταν να δώσει απλώς μία δι-

έξοδο ψυχαγωγίας στους συναδέλφους. Μια τέτοια κίνηση ενδεχομένως να είχε νόημα σε ένα απομονωμένο μέρος (π.χ. σε ένα νησί), όπου οι δυνατότητες επιλογής είναι περιορισμένες. Σε μία μεγαλούπολη όμως, όπως η Θεσσαλονίκη, το νόημα κρύβεται αλλού: στην επικοινωνία των συναδέλφων, την αλληλογνωριμία τους και την ανταλλαγή εμπειρίας και γνώμων πάνω στην πραγματικότητα που όλοι μας βιώνουμε καθημερινά μες στην τάξη.

Γ' αυτό άλλωστε και όλες οι ταινίες έχουν μέχρι στιγμής εκπαιδευτικό περιεχόμενο. Και γι' αυτό ακολουθούνται πάντοτε από μία λιγότερο ή περισσότερο εκτενή συζήτηση. Συζήτηση όχι μόνο πάνω στην ίδια την ταινία αλλά πρωτίστως πάνω στα ζητήματα που αυτή (εκ)θέτει

και τους προβληματισμούς που ανοίγει ή τις λύσεις που προτείνει. Γιατί το θέμα δεν είναι μόνο να καλλιεργηθούμε εμείς αισθητικά αλλά να μάθουμε ή να σκεφτούμε και κάτι που θα ωφελήσει τελικά την διδακτική πράξη. Που θα κάνει εμάς λίγο καλύτερους παιδαγωγούς και τα παιδιά λίγο πιο δεκτικά στην μάθηση. Την όποια μάθηση.

Μέχρι το τέλος της χρονιάς **θα υπάρξει άλλη μια προβολή**, αυτή τη φορά στο προαύλιο του σχολείου, με τα φώτα της πόλης και τ' άστρα του ουρανού να μας συντροφεύουν. Θα είναι ο αποχαιρετισμός της κινηματογραφικής λέσχης πριν το καλοκαίρι. Μείνετε συντονισμένοι και ενημερωθείτε σχετικά από το **blog της Γ ΕΛΜΕ-Θ** (<http://3elmethess.blogspot.gr/>).

Συνέχεια από τη σελίδα 15
"Μια καθηγήτρια στο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης"

Μαθαίνοντας τα δικαιώματά μας... τραγουδώντας

Του Κώστα Πουλή

Την προηγούμενη σχολική χρονιά διεξήχθη ο πρώτος πανελλήνιος διαγωνισμός σχολικού τραγουδιού και ραδιοφωνικού μηνύματος, που διοργάνωσε το European School Radio. Το θέμα του διαγωνισμού ήταν τα ανθρώπινα δικαιώματα και συμμετείχαν δημόσια και ιδιωτικά σχολεία από όλη την Ελλάδα, ενώ τιμητικά βραβεία δόθηκαν και από την ύπατη αρμοστέία του ΟΗΕ.

Το πρώτο βραβείο δόθηκε στο τραγούδι ΧΑΡΤΑ που δημιουργήθηκε από το 2ο γ/σιο Αμπελοκήπων. Ήταν μια μοντέρνα μελοποίηση του Ιου άρθρου της Οικουμενικής Διακήρυξης των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Μέσα από την όλη διαδικασία προέκυψε ένα αναπάντεχο κέρδος: έμαθαν όλοι απ' έξω το πρώτο άρθρο της οικουμενικής διακήρυξης, που είναι το σημα-

ντικότερο και περιεκτικότερο όλου του κειμένου και αποτελεί έναν αρκετά ακριβή ορισμό της έννοιας του «ανθρωπισμού», που κατά κάποιον τρόπο αποτελεί το αντίδοτο στην έννοια του «φασισμού» που απειλεί και πάλι την ανθρωπότητα.

Όσο κι αν κάποιοι μαθητές αντιμετώπισαν το τραγούδι με διάθεση ελαφρότητας, αναμενόμενη από την ηλικία τους, η πιθανότητα και μόνο να θυμούνται για όλη την υπόλοιπη ζωή τους, έστω και μηχανικά, τα παρακάτω λόγια, μόνο ασήμαντη δεν είναι: «Όλοι οι άνθρωποι γεννιούνται ελεύθεροι και ίσοι στην αξιοπρέπεια και στα δικαιώματα. Είναι προικισμένοι με λογική και συνείδηση και οφείλουν να συμπεριφέρονται μεταξύ τους με πνεύμα αδελφοσύνης».

Φυσικά, με αφορμή το τραγούδι έγιναν αρκετές αναλύσεις

και συζητήσεις εντός και εκτός τάξης για το νόημα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Κάτι που αποτελεί απάντηση σε αυτούς που θεωρούν τα καλλιτεχνικά μαθήματα δευτερεύοντα και ίσως άχρηστα στο σύγχρονο σχολείο.

Η Τέχνη, όπως είναι γνωστό από την αρχαιότητα, επηρεάζει το υποσυνείδητο. Και αν συνδυαστεί με τον «λόγο», συνθέτει το καλύτερο μέσο μετάδοσης της πληροφορίας και της εμπειρίας, δηλαδή της γνώσης. Έτσι εξηγείται γιατί οι διαφημιστές πάντα επιστρατεύουν την Τέχνη για να προπαγανδίσουν τα προϊόντα που διαφημίζουν. Αλλά και χωρίς τον συνδυασμό της με τον λόγο, η Τέχνη μέσα από την επενέργειά της στο υποσυνείδητο και την δημιουργία έλξης προς το «Ωραίο» που προκαλεί, καλλιεργεί τον ψυχικό κόσμο, διαπλάθει δηλαδή ψυχικά υγιείς πολίτες. Με άλλα λόγια «ψυχαγωγεί» - με την κυριολεκτική σημασία της λέξης και όχι με κείνη που συνήθιζουμε να της δίνουμε στην καθημερινή μας ομιλία.

Και φυσικά όπως ειπώθηκε ήδη, η Τέχνη μπορεί να αποτελέσει και εργαλείο επηρεασμού προς την αντίθετη κατεύθυνση: αυτή της εξυπηρέτησης ιδιοτελών συμφερόντων. Είναι λοιπόν απαραίτητη η δημιουργία του «καλλιτεχνικού κριτηρίου» που θα βοηθήσει τους αυριανούς πολίτες να αντιλαμβάνονται

τον στόχο της Τέχνης με την οποία θα έρχονται καθημερινά σε επαφή.

Η υποβάθμιση ή και η κατάργηση ακόμη των καλλιτεχνικών μαθημάτων από το σχολείο, μία μόνη εξήγηση μπορεί να έχει: ότι το σχολείο της αγοράς που οραματίζεται ο νεοφιλελεύθερος κόσμος που επιχειρείται να οικοδομηθεί σήμερα, δεν ενδιαφέρεται για την ψυχική καλλιέργεια. Μάλλον δεν ενδιαφέρεται για την καλλιέργεια γενικώς. Ούτε βέβαια για την δημιουργία «καλλιτεχνικού κριτηρίου» που θα δημιουργήσει ένα είδος ασπίδας για τους αυριανούς πολίτες, θα τους κάνει λιγότερο χειραγωγήσιμους.

Οι κωπηλάτες της γαλέρας δεν χρειάζεται να είναι καλλιεργημένοι. Αρκεί να ξέρουν να κάνουν καλό κουπί. Η πνευματική και ψυχική καλλιέργεια των σκλάβων-κωπηλατών ίσως μάλιστα να είναι και επικίνδυνη για τον ιδιοκτήτη της γαλέρας, αφού μπορεί να ξυπνήσει τάσεις εξέγερσης. Ότι χειρότερο δηλαδή για τους ιδιοκτήτες γαλέρας.

Την ΧΑΡΤΑ μπορείτε να την ακούσετε στο youtube, στην ακόλουθη δ/νση:

<https://www.youtube.com/watch?v=URqvEgp8Sr0>

Για όποιον θέλει υπάρχει και σε karaoke μορφή στο

<https://www.youtube.com/watch?v=3b3KXDk12T8>

σε δημοτικά, γυμνάσια, λύκεια, γραμματείες, ήμωνα σίγουρη πως μας πάνε για έξοδο από την εκπαίδευση -και ας μη με πίστευαν εκείνοι που τους το 'λεγα.

Βέβαια με πόνεσε. Όπως σου είπα, αγαπάω τη δουλειά μου και δεν θα μου ήταν εύκολο να την αφήσω. Όμως δεν συγκλονίστηκα, όπως συνέβη με άλλους συναδέλφους, δεν τρομοκρατήθηκα. Δεν φοβήθηκα πως θα μείνω χωρίς λεφτά, κάτι θα έκανα, ακόμα και καθαρίστρια σε πολυκατοικία που λέει ο λόγος. Καταλαβαίνω ασφαλώς τους άλλους συναδέλφους και τον τρόπο τους: δεν είναι εύκολο να χάνει κανείς τη δουλειά που αγαπά ούτε να βρει κάποια άλλη. Όμως δεν ήταν αυτός ο τρόπος που εγώ το βίωσα.

Θα σε ενδιέφερε να κάνεις ένα ντοκιμαντέρ για τους καθηγητές;

Ιδωμένους σαν σύνολο, όχι. Το βρίσκω πολύ γενικό, πολύ αδιάφορο. Αν όμως μιλάμε για συγκεκριμένα πρόσωπα, για μονάδες, τότε ναι - ιδιαίτερα αν έχουν κάποια σχέση με την τέχνη και τη δημιουργία. Έχω μια συνάδελφο και φίλη ζωγράφο με τόσο πάθος για τη δουλειά της και τη ζωγραφική της που ... παρατηρώντας την... την «έβαλα στο πρόγραμμα». Ένα άλλο πιθανό θέμα είναι το νυχτερινό σχολείο και η ανθρωπογεωγραφία του. Το βρίσκω πολύ ενδιαφέρον. Θα δούμε στο μέλλον...